Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (първи състав)

2 юни 2016 година*

„Обща външна политика и политика на сигурност — Ограничителни мерки, взети срещу Иран — Ограничения по отношение на прехвърлянето на финансови средства, извършвани с участието на ирански финансови институции — Компетентност на Общия съд — Жалба за отмяна — Подзаконов акт, който не включва мерки за изпълнение — Пряко засягане — Правен интерес — Допустимост — Пропорционалност — Задължение за мотивиране — Правни гаранции по член 215, параграф 3 ДФЕС — Правна сигурност — Недопускане на произвол — Нарушение на основните права“

По дело T-160/13

Bank Mellat, установена в Техеран (Иран), за която се явяват първоначално S. Zaiwalla, P. Reddy, F. Zaiwalla, Z. Burbeza, A. Meskarian, solicitors, D. Wyatt, QC, R. Blakeley и G. Beck, barristers, а впоследствие — M. Zaiwalla, Reddy, Burbeza, Meskarian, Wyatt, Blakeley и Beck,

жалбоподател,

срещу

Съвет на Европейския съюз, за който се явяват M. Bishop и I. Rodios, в качеството на представители,

ответник,

подпомаган от

Европейска комисия, за която се явяват D. Gauci и M. Konstantinidis, в качеството на представители,

и от

Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия, за което се явяват първоначално S. Behzadi-Spencer, L. Christie и C. Brodie, а впоследствие C. Brodie и V. Kaye, в качеството на представители, подпомагани от S. Lee, barrister,

встъпили страни,

с предмет жалба за отмяна на член 1, точка 15 от Регламент (ЕС) № 1263/2012 на Съвета от 21 декември 2012 година, изменящ Регламент (ЕС) № 267/2012 относно ограничителни мерки срещу Иран (ОВ L 356, стр. 34), или за отмяна на посочената разпоредба, доколкото не предвижда приложимо за случая на жалбоподателя изключение, и искане за установяване на

* Език на производството: английски.

ненеприложимостта на член 1, точка 6 от Решение 2012/635/ОВППС на Съвета от 15 октомври 2012 година за изменение на Решение 2010/413/ОВППС относно ограничителни мерки срещу Иран (ОВ L 282, стр. 58),

ОБЩИЯТ СЪД (първи състав),

състоящ се от: H. Kanninen, председател, I. Pelikánová (докладчик) и E. Buttigieg, съдии,

секретар: C. Heeren, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 7 юли 2015 г.,

постанови настоящото

Решение

Обстоятелства, предхождащи спора

1 Жалбоподателят Bank Mellat е иранска търговска банка.

2 Настоящото дело е свързано с ограничителните мерки, установени с оглед оказване на натиск върху Ислямска република Иран, за да преустанови извършването на чувствителни по отношение на разпространението ядрени дейности и разработването на системи за ядрено оръжие (дейности, наричани по-нататък „разпространение на ядрени оръжия“).

3 На 26 юли 2010 г. наименованието на жалбоподателя е включено в списъка на образуванията, участващи в разпространението на ядрени оръжия от Иран, в приложение II към Решение 2010/413/ОВППС на Съвета от 26 юли 2010 година относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Обща позиция 2007/140/ОВППС (ОВ L 195, стр. 39), както и в приложение V към Регламент (ЕО) № 423/2007 на Съвета от 19 април 2007 година относно ограничителни мерки срещу Иран (ОВ L 103, стр. 1).

4 След отмяната на Регламент № 423/2007 с Регламент (ЕС) № 961/2010 на Съвета от 25 октомври 2010 година относно ограничителни мерки срещу Иран (ОВ L 281, стр. 1) Съветът включва наименованието на жалбоподателя в приложение VIII към последния регламент. След отмяната на Регламент № 961/2010 с Регламент (ЕС) № 267/2012 на Съвета от 23 март 2012 година относно ограничителни мерки срещу Иран (ОВ L 88, стр. 1) Съветът включва наименованието на жалбоподателя в приложение IX към последния регламент.

5 Съществуващите ограничителни мерки по отношение на Иран са изменени, а с Решение 2012/635/ОВППС на Съвета от 15 октомври 2012 година за изменение на Решение 2010/413 (ОВ L 282, стр. 58) и с Регламент (ЕС) № 1263/2012 на Съвета от 21 декември 2012 година за изменение на Регламент № 267/2012 (ОВ L 356, стр. 34, наричан по-нататък „обжалваният регламент“) по отношение на същата държава са приети нови ограничителни мерки. В частност член 1, точка 6 от Решение 2012/635 изменя член 10 от Решение 2010/413, а член 1, точка 15 от обжалвания регламент изменя член 30 от Регламент № 267/2012, като добавя в него членове 30а и 30б.

6 Член 10 от Решение 2010/413, изменен с член 1, точка 6 от Решение 2012/635, предвижда по-специално ограничения за финансовите трансакции между, от една страна, установените в Иран финансови институции и техните клонове или дъщерни дружества и от друга страна, финансовите институции на Европейския съюз.

7 Съгласно член 10, параграф 2 от Решение 2010/413, изменен, могат да се извършват само, първо, трансакциите, които са свързани с хранителни продукти, здравеопазване или медицинско оборудване, или които са за селскостопански или хуманитарни цели (наричани по-нататък „хуманитарни трансакции“), второ, трансакциите, свързани с лични прехвърляния на финансови средства, трето, трансакциите, свързани с изпълнението на изключенията, предвидени в Решение 2010/413, четвърто, трансакциите във връзка с конкретен търговски договор, който не е забранен със споменатото решение, пето, трансакциите, свързани с дипломатическо или консулско представителство или с международна организация, и шесто, трансакциите относно плащане за удовлетворяване на искове срещу Иран, иранските лица или образувания и трансакции с подобен характер.

8 Съгласно член 10, параграф 3 от Решение 2010/413, изменен, при прехвърлянията на финансови средства към или от Иран през ирански банки и финансови институции за посочените в параграф 2 от същия член трансакции — с оглед на случая и предмета им и когато надвишават определените прагове — се изисква задължително предварително уведомление и предварително разрешение от страна на компетентния национален орган.

9 Членове 30—30б от Регламент № 267/2012, изменени с член 1, точка 15 от обжалвания регламент, по същество установяват същите ограничения и задължения относно уведомяването и получаването на разрешение.

10 В този смисъл член 30 от Регламент № 267/2012, изменен, предвижда ограничения за финансовите трансакции между, от една страна, кредитните и финансовите институции и обменните бюра, установени в Иран, техните клонове или дъщерни дружества, кредитните и финансовите институции и обменните бюра, контролирани от лица, образувания или органи, установени в Иран, и от друга страна, финансовите институции на Съюза.

11 В частност съгласно член 30, параграф 2 от Регламент № 267/2012, изменен, могат да се извършват само, първо, хуманитарни трансакции, второ, трансакции, свързани с лични прехвърляния на финансови средства, трето, трансакции във връзка с конкретен търговски договор, при условие че не са забранени по силата на Регламент № 267/2012, четвърто, трансакции, свързани с дипломатически или консулски мисии или международни организации, пето, трансакции, свързани с плащане за удовлетворяване на искове от или срещу иранско лице, образувание или орган, или сходни трансакции, и шесто, трансакции, необходими за изпълнението на задълженията, произтичащи от договори по член 12, параграф 1, буква б) от Регламент № 267/2012.

12 Съгласно член 30, параграфи 3, 4 и 5 от Регламент № 267/2012, изменен, при прехвърлянето на финансови средства, които могат да бъдат разрешени по силата на параграф 2 от същия член — с оглед на случая и предмета им и когато надвишават определените прагове — се изисква задължително предварително уведомление и предварително разрешение от страна на компетентния национален орган.

13 Член 30а от Регламент № 267/2012 предвижда по-специално някои ограничения за прехвърлянето на финансови средства между, от една страна, ирански лица, образувания или органи и от друга страна, граждани на Съюза извън посочените по член 30 от същия регламент.

14 Съгласно член 30б, параграф 1 от Регламент № 267/2012, когато е дадено разрешение в съответствие с членове 24, 25, 26, 27, 28 или 28а от същия регламент, членове 30 и 30а от същия регламент не се прилагат.

15 Член 30б, параграф 3 от Регламент № 267/2012 предвижда, че за целите на член 30, параграф 3, букви б) и в) и на член 30а, параграф 1, буква в) от същия регламент компетентните органи дават разрешението при условията, които смятат за уместни, освен ако имат основателни причини да решат, че прехвърлянето на финансови средства, за което се иска разрешението, би могло да е в нарушение на която и да е от забраните или задълженията по Регламент № 267/2012.

16 С решение от 29 януари 2013 г. по дело Bank Mellat/Съвет (T-496/10, EU:T:2013:39) Общият съд отменя включването на наименованието на жалбоподателя в списъка по приложение II към Решение 2010/413, списъка по приложение V към Регламент № 423/2007, списъка по приложение VIII към Регламент № 961/2010 и списъка по приложение IX към Регламент № 267/2012. Общият съд по-специално констатира, че установените от Съвета на Европейския съюз обстоятелства за жалбоподателя не доказват, че същият е подпомогнал разпространението на ядрени оръжия. С решение от 18 февруари 2016 г., Съвет/Bank Mellat (C-176/13 P, Сб., EU:C:2016:96), Съдът отхвърля жалбата на Съвета срещу посоченото по-горе решение Bank Mellat/Съвет (EU:T:2013:39).

Производство и искания на страните

17 С настоящата жалба, подадена в секретариата на Общия съд на 15 март 2013 г., жалбоподателят иска от Общия съд:

— да отмени член 1, точка 15 от обжалвания регламент,

— да отмени член 1, точка 15 от обжалвания регламент, доколкото в него не се предвижда приложимо за случая на жалбоподателя изключение,

— да установи, че член 1, точка 6 от Решение 2012/635 е неприложим по отношение на жалбоподателя,

— да осъди Съвета да заплати съдебните разноски.

18 В писмената си защита, подадена в секретариата на Общия съд на 27 юни 2013 г., Съветът иска от Общия съд:

— да отхвърли жалбата,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

19 С актове, депозирани в секретариата на Общия съд съответно на 24 юни и 10 юли 2013 г., Европейската комисия и Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия са поискали да встъпят в подкрепа на исканията на Съвета. С определения от 9 септември 2013 г. председателят на четвърти състав на Общия съд уважава молбите им за встъпване.

20 Комисията и Обединеното кралство молят Общия съд да отхвърли жалбата.

21 Поради промяна в съставите на Общия съд съдията докладчик е включен в първи състав, поради което на 4 октомври 2013 г. делото е разпределено на този състав.

22 Въз основа на доклад на съдията докладчик Общият съд (първи състав) решава да започне устната фаза на производството на 23 април 2015 г. и в рамките на процесуално-организационните действия, предвидени в член 64 от Процедурния правилник на Общия съд от 2 май 1991 г., поставя писмени и устни въпроси на страните, като иска от тях по-специално да изразят писмено становище относно компетентността на Общия съд да се произнесе по третото искане на жалбоподателя за обявяване на неприложимостта на член 1, точка 6 от Решение 2012/635. Страните изпълняват това в определения им от Общия съд срок.

23 Устните състезания и отговорите на страните на поставените от Общия съд въпроси са изслушани в съдебното заседание, проведено на 7 юли 2015 г. Там жалбоподателят уточнява, от една страна, че първото и второ му искане са алтернативни и от друга страна, че второто му искане е за отмяна на член 1, точка 15 от обжалвания регламент, доколкото тази разпоредба не предвижда приложимо за неговия случай изключение.

24 Преди да разгледа спора по същество, Общият съд следва служебно да провери дали е компетентен да се произнесе по жалбата, както и дали първите две искания на жалбоподателя не са недопустими, както твърдят Съветът и от встъпилите страни.

От правна страна

1. *По компетентността на Общия съд*

25 В отговор на поставен им от Общия съд въпрос Съветът и встъпилите страни твърдят, че Общият съд не е компетентен да се произнесе по третото искане на жалбоподателя, тъй като член 1, точка 6 от Решение 2012/635 е разпоредба относно общата външна политика и политика на сигурност (ОВППС) и попада в предвиденото в член 275 ДФЕС изключение от компетентността на Съда на Европейския съюз.

26 Обединеното кралство освен това счита, че тъй като не е компетентен да осъществи контрол относно законосъобразността на член 1, точка 6 от Решение 2012/635, Общият съд не е компетентен да се произнесе и по исканията за приетия въз основа на него член 1, точка 15 от обжалвания регламент.

27 Според жалбоподателя Общият съд е компетентен да се произнесе по цялата жалба. Той в частност твърди, че член 275 ДФЕС предвижда изключение от компетентността на съда на Съюза и че следователно трябва да се тълкува стриктно. В допълнение жалбоподателят посочва, че член 1, точка 6 от Решение 2012/635 се отнася до физически и юридически лица, а именно по-специално до иранските финансови институции и до желаещите да извършват трансакции с тяхно участие лица и образувания, и че поражда за тях правни последици. Поради това според жалбоподателя посочената разпоредба представлява решение, предвиждащо ограничителни мерки спрямо физически или юридически лица, по смисъла на член 275, втора алинея ДФЕС. Жалбоподателят освен това счита, че Общият съд е компетентен да осъществи контрол относно законосъобразността на член 1, точка 6 от Решение 2012/635, тъй като въз основа на тази разпоредба е приет член 1, точка 15 от обжалвания регламент, искането за чиято отмяна е допустимо.

28 Член 275 ДФЕС гласи:

„Съдът на Европейския съюз не е компетентен по отношение на разпоредбите относно общата външна политика и политика на сигурност, както и по отношение на актовете, приети въз основа на тези разпоредби.

Въпреки това, Съдът на Европейския съюз е компетентен да контролира спазването на член 40 от Договора за Европейския съюз и да се произнася по исковете, заведени при условията, предвидени в член 263, четвърта алинея от настоящия договор, относно контрола за законосъобразност на решенията, предвиждащи ограничителни мерки спрямо физически или юридически лица и приети от Съвета на основание глава 2 на дял V от Договора за Европейския съюз“.

29 Съгласно член 263, четвърта алинея ДФЕС всяко физическо или юридическо лице може да заведе иск съгласно условията, предвидени в първа и втора алинея от тази разпоредба, срещу решенията, които са адресирани до него или го засягат пряко и лично, както и срещу подзаконови актове, които го засягат пряко и които не включват мерки за изпълнение.

30 Освен това член 277 ДФЕС предвижда, че независимо от изтичането на срока, предвиден в член 263, шеста алинея ДФЕС, всяка страна може при спор, който засяга акт с общо приложение, приет от институция, орган, служба или агенция на Съюза, да се позове на средствата, предвидени в член 263, втора алинея ДФЕС, за да обоснове пред Съда на Европейския съюз неприложимостта на този акт.

31 В случая с третото си искане жалбоподателят моли Общия съд да установи, че тъй като е разпоредба относно ОВППС по смисъла на член 275 ДФЕС, член 1, точка 6 от Решение 2012/635 не е приложим по отношение на жалбоподателя. В писмената си реплика жалбоподателят уточнява, че посоченото искане представлява възражение за незаконосъобразност по смисъла на член 277 ДФЕС.

32 Съгласно съдебната практика в това отношение член 275 ДФЕС въвежда изключение от правилото за общата компетентност, която член 19 ДЕС предоставя на Съда на Европейския съюз, за да осигури спазването на правото при тълкуването и прилагането на Договорите, и следователно трябва да се тълкува стриктно (вж. в този смисъл решение от 24 юни 2014 г., Парламент/Съвет, C-658/11, Сб., EU:C:2014:2025, т. 70).

33 В случая обаче, от една страна, установените с член 1, точка 6 от Решение 2012/635 мерки са с общо приложение, тъй като приложното им поле е определено чрез позоваване на обективни критерии, а не чрез посочване на конкретни физически или юридически лица. Следователно, обратно на твърдяното от жалбоподателя, член 1, точка 6 от Решение 2012/635 сам по себе си не представлява решение, предвиждащо ограничителни мерки спрямо физически или юридически лица, по смисъла на член 275, втора алинея ДФЕС (вж. по аналогия решение от 25 април 2012 г., Manufacturing Support & Procurement Kala Naft/Съвет, T-509/10, Сб., EU:T:2012:201, т. 37, потвърдено в това отношение с решение от 28 ноември 2013 г., Съвет/Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, Сб., EU:C:2013:776, т. 99).

34 От друга страна, жалбоподателят повдига възражение за незаконосъобразност на член 1, точка 6 от Решение 2012/635 в подкрепа на искането си за отмяна на член 1, точка 15 от обжалвания регламент.

35 В това отношение от точки 5—15 по-горе е видно, че член 1, точка 15 от обжалвания регламент се отнася до прилагането на член 1, точка 6 от Решение 2012/635 в областта на ДФЕС.

36 Предвид това член 1, точка 15 от обжалвания регламент не представлява решение, предвиждащо ограничителни мерки спрямо физически или юридически лица, по смисъла на член 275, втора алинея ДФЕС. Всъщност то се прилага към обективно определени положения и поражда правни последици спрямо категории лица, посочени общо и абстрактно, като се прилага по-специално към всички прехвърляния между която и да било иранска банка или финансова институция и която и да било установена в Съюза финансова институция, а не въз основа на преценка на Съвета относно свързани с дадена институция конкретни обстоятелства.

37 Следователно повдигнатото в рамките на трето искане на жалбоподателя възражение за незаконосъобразност на член 1, точка 6 от Решение 2012/635 не е изтъкнато в подкрепа на жалба за отмяна на решение, предвиждащо ограничителни мерки прямо физически или юридически лица, по смисъла на член 275, втора алинея ДФЕС.

38 С оглед на направените в точки 33 и 37 по-горе констатации следва да се заключи, че Общият съд не е компетентен по силата на член 275 ДФЕС да се произнесе по третото искане на жабоподателя.

39 Що се отнася до компетентността на Общия съд да се произнесе по първото и второто искане, като се има предвид също и съдебната практика, напомнена в точка 32 по-горе, изключението от компетентността на съда на Съюза, предвидено в член 275 ДФЕС, не може да се тълкува като водещо до изключване на контрола относно законосъобразността на акт, който също като член 1, точка 15 от обжалвания регламент е приет на основание член 215 ДФЕС и който е извън областта на ОВППС, единствено поради това че валидното приемане на споменатия акт е обусловено от предварително приемане на решение относно ОВППС. Всъщност такова тълкуване на въпросното изключение противоречи както на общата компетентност на Съда по член 19 ДЕС, така и на изрично предоставената му с член 263, първа, втора и четвърта алинея ДФЕС конкретна компетентност (вж. в този смисъл решение от 4 юни 2014 г., Sina Bank/Съвет, T-67/12, EU:T:2014:348, т. 41).

40 Поради това следва да се констатира, че на основание член 263 ДФЕС Общият съд е компетентен да се произнесе по първото и второто искане на жалбоподателя.

2. *По допустимостта на първото и второто искане на жалбоподателя*

41 Съветът, Комисията и Обединеното кралство поддържат, че искането за отмяна на член 1, точка 15 от обжалвания регламент не отговаря на условията за допустимост по член 263 ДФЕС.

42 Съветът освен това счита, че първото и второто искане са недопустими, тъй като към момента на подаване на жалбата жалбоподателят няма правен интерес от отмяната на член 1, точка 15 от обжалвания регламент.

43 Жалбоподателят отговаря, че жалбата му е допустима.

По спазването на условията по член 263 ДФЕС

44 Съгласно член 263, четвърта алинея ДФЕС „[в]сяко физическо или юридическо лице може да заведе иск, съгласно условията, предвидени в първа и втора алинея, срещу решенията, които са адресирани до него или които го засягат пряко и лично, както и срещу подзаконови актове, които го засягат пряко и които не включват мерки за изпълнение“.

45 На първо място, според Обединеното кралство обжалваният регламент не бил подзаконов, а законодателен акт, поради което жалбоподателят трябвало да докаже, че той го засяга пряко и лично. В случая обаче лично засягане липсвало.

46 Жалбоподателят счита, че обжалваният регламент е подзаконов акт и че освен това е лично засегнат от член 1, точка 15 от него.

47 В това отношение член 289 ДФЕС предвижда:

„1. Обикновената законодателна процедура се изразява в приемане на регламент, директива или решение съвместно от Европейския парламент и Съвета по предложение на Комисията. Тази процедура е установена в член 294.

2. В специфичните случаи, предвидени в Договорите, приемането на регламент, директива или решение от Европейския парламент с участието на Съвета, или от Съвета с участието на Европейския парламент, представлява специална законодателна процедура.

3. Правните актове, приети по законодателна процедура, представляват законодателни актове.

4. В специфичните случаи, предвидени в Договорите, законодателните актове могат да се приемат по инициатива на група държави членки или на Европейския парламент, по препоръка на Европейската централна банка или по искане на Съда или на Европейската инвестиционна банка“.

48 В случая обжалваният регламент е приет на основание член 215 ДФЕС и съгласно предвидената в този член процедура, а именно с квалифицирано мнозинство от Съвета, по съвместно предложение на върховния представител на Съюза по въпросите на външните работи и политиката на сигурност и на Комисията.

49 В този смисъл, от една страна, обжалваният регламент не е приет по предвидената в член 289, параграф 1 ДФЕС и уредена в член 294 ДФЕС обикновена законодателна процедура.

50 От друга страна, тъй като Европейският парламент въобще не участва в приемането му, обжалваният регламент не може да се счита за приет по специална законодателна процедура по смисъла на член 289, параграф 2 ДФЕС.

51 С оглед на член 289, параграф 3 ДФЕС трябва следователно да се приеме, че обжалваният регламент не представлява законодателен акт и че поради това няма основание за произнасяне по довода на Обединеното кралство, че жалбоподателят не е лично засегнат от член 1, точка 15 от споменатия регламент.

52 На второ място, Съветът и встъпилите страни поддържат, че противно на изискването от член 263, четвърта алинея ДФЕС, член 1, точка 15 от обжалвания регламент не засяга пряко жалбоподателя и включва мерки за изпълнение.

53 Съветът и встъпилите страни всъщност твърдят, че от забраната за прехвърляне на финансови средства по член 1, точка 15 от обжалвания регламент има предвидени изключения, които се прилагали от разполагащи с право на свободна преценка в това отношение компетентни органи на държавите членки. В този смисъл член 1, точка 15 от обжалвания регламент не възпрепятствал задължително прехвърлянето на финансови средства на или от жалбоподателя. Поради това член 1, точка 15 от обжалвания регламент не пораждал преки последици за правното положение на жалбоподателя.

54 Жалбоподателят счита, че член 1, точка 15 от обжалвания регламент го засяга пряко и че прилагането му включва мерки за изпълнение. В това отношение той твърди, че посочената разпоредба е приложима, без да е необходимо позоваване на национален закон за транспонирането ѝ, по-специално що се отнася до задължението да се поиска разрешение за всички съответни прехвърляния на финансови средства.

55 В това отношение следва, от една страна, от констатациите, направени в точка 36 по-горе, че член 1, точка 15 от обжалвания регламент е с общо приложение, и от друга страна, от точка 51 по-горе, че не представлява законодателен акт. При тези обстоятелства следва да се заключи, че член 1, точка 15 от обжалвания регламент представлява подзаконов акт по смисъла на член 263, четвърта алинея ДФЕС (вж. по аналогия определение от 6 септември 2011 г., Inuit Tapiriit Kanatami и др./Парламент и Съвет, T-18/10, Сб., EU:T:2011:419, т. 56 и 63 и цитираната съдебна практика).

56 От една страна, по въпроса дали член 1, точка 15 от обжалвания регламент засяга пряко жалбоподателя и дали не включва мерки за изпълнение от постоянната съдебна практика, следва, че за да е пряко засегнат частноправен субект, е необходимо обжалваният акт на Съюза да поражда пряко последици за правното положение на този частноправен субект и да не оставя никакво право на преценка на своите адресати, на които е възложено изпълнението му, тъй като това изпълнение е напълно автоматично и произтича единствено от правната уредба на Съюза, без да се прилагат други правила с опосредяващ характер (вж. определение Inuit Tapiriit Kanatami и др./Парламент и Съвет, т. 55 по-горе, EU:T:2011:419, т. 71 и цитираната съдебна практика).

57 От друга страна, по отношение на понятието „мерки за изпълнение“ целта на член 263, четвърта алинея, последна част на изречението ДФЕС е да се избегне положение, при което частноправният субект е принуден да наруши правото, за да получи достъп до съд. Когато обаче подзаконов акт има преки последици за правното положение на физическо или юридическо лице, без да са необходими мерки за изпълнение, има опасност това лице да бъде лишено от ефективна съдебна защита, ако не разполага с възможност за пряко обжалване пред съда на Съюза, за да оспори законосъобразността на този подзаконов акт. Всъщност, когато липсват мерки за изпълнение, физическо или юридическо лице, дори да е засегнато пряко от въпросния акт, ще бъде в състояние да поиска този акт да бъде подложен на съдебен контрол едва след като е нарушило разпоредбите на този акт, като в хода на образуваното срещу него производство пред националните юрисдикции се позове на незаконосъобразността на тези разпоредби (решение от 19 декември 2013 г., Telefónica/Комисия, C-274/12 P, Сб., EU:C:2013:852, т. 27).

58 Когато обаче подзаконов акт включва мерки за изпълнение, съдебният контрол за спазването на правния ред на Съюза се осигурява независимо от това дали посочените мерки са приети от Съюза, или от държавите членки. Физическите и юридическите лица, които поради посочените в член 263, четвърта алинея ДФЕС условия за допустимост не могат да обжалват пряко подзаконов акт на Съюза пред съда на Съюза, са защитени срещу прилагането на такъв акт спрямо тях чрез възможността да оспорват включените в него мерки за изпълнение пред съда на Съюза или пред национален съд според случая (вж. в този смисъл решение Telefónica/Комисия, т. 57 по-горе, EU:C:2013:852, т. 28 и 29).

59 В случая следва да се отбележи, най-напред, че тъй като жалбоподателят е финансова институция, установена в Иран, ограниченията, въведени с член 30а от Регламент № 267/2012, изменен с член 1, точка 15 от обжалвания регламент, не го засягат. Следователно жалбоподателят не е пряко засегнат от член 30а от Регламент № 267/2012, а това означава, че жалбата му по отношение на тази разпоредба е недопустима.

60 Освен това Съветът правилно счита, че когато съгласно режима на ограничения, въведен в Регламент № 267/2012 с член 1, точка 15 от обжалвания регламент (наричан по-нататък „спорният режим“), получи искане за разрешение на прехвърляне, компетентният национален орган разполага с право на преценка, за да определи съгласно член 30б, параграф 3, първа алинея от Регламент № 267/2012 дали въпросното прехвърляне би могло да е в нарушение на която и да е от забраните или задълженията по Регламент № 267/2012. С оглед на преценката си компетентният орган приема решение, с което разрешава или забранява прехвърлянето.

61 При тези обстоятелства следва да се заключи, че член 30б, параграф 3, първа алинея от Регламент № 267/2012 не засяга пряко жалбоподателя и включва мерки за изпълнение, което означава, че жалбата му по отношение на тази разпоредба е недопустима.

62 Следва обаче да се отбележи, че спорният режим, въведен с член 1, точка 15 от обжалвания регламент, засяга пряко жалбоподателя и не включва мерки за изпълнение в други три аспекта.

63 Така, най-напред, съгласно член 30, параграф 1 от Регламент № 267/2012, изменен с член 1, точка 15 от обжалвания регламент, подлежат на разрешение само прехвърляния с някое от посочените в член 30, параграф 2 от същия регламент предназначения. Прехвърляния, които нямат такова предназначение, са забранени по силата на самия Регламент № 267/2012 и не могат да бъдат разрешени от националните компетентни органи.

64 По-нататък, по силата на член 30, параграф 3, буква а) и на член 30, параграф 5 от Регламент № 267/2012, изменен с член 1, точка 15 от обжалвания регламент, за посочените в същите разпоредби прехвърляния, които възлизат на или надхвърлят 10 000 EUR, задължително се изисква предварително уведомяване. Задължението за уведомяване автоматично следва от спорния режим, като не зависи от преценката на компетентните национални органи и не включва мерки за изпълнение.

65 Накрая, същото важи и за задължението да се поиска предварително разрешение по член 30, параграф 3, букви б) и в) и по член 30, параграф 5 от Регламент № 267/2012, изменен с член 1, точка 15 от обжалвания регламент. Всъщност независимо какъв е крайният резултат от процедурата по издаване на разрешение, задължението за подаване на искане за такова разрешение за всяко прехвърляне, надхвърлящо определени прагове, засяга правното положение на жалбоподателя, не зависи от преценката на компетентните национални органи и не включва мерки за изпълнение.

66 С оглед на констатираното следва да се приеме, че член 1, точка 15 от обжалвания регламент засяга пряко жалбоподателя и не включва мерки за изпълнение в частта, в която изменя или въвежда посочените в точки 63—65 по-горе разпоредби от Регламент № 267/2012.

67 Предвид изложеното и с оглед на член 263, четвърта алинея ДФЕС твърдението на Съвета и на встъпилите страни за липса на абсолютна процесуална предпоставка по отношение на посочените в точки 63—65 по-горе разпоредби от Регламент № 267/2012, изменени или въведени с член 1, точка 15 от обжалвания регламент, следва да се отхвърли, като в останалата ѝ част жалбата следва да се отхвърли като недопустима.

По наличието на правен интерес към момента на подаване на жалбата

68 Съветът поддържа, че към момента на подаването на жалбата жалбоподателят няма интерес от оспорване на законосъобразността на член 1, точка 15 от обжалвания регламент, тъй като тогава спрямо него вече е имало наложени индивидуални мерки за замразяване на средствата по Регламент № 267/2012.

69 Всъщност при тези обстоятелства член 1, точка 15 от обжалвания регламент не пораждал допълнителни правни последици за жалбоподателя. Отмяната на въпросните индивидуални ограничителни мерки, постановена с решение Bank Mellat/Съвет, точка 16 по-горе (EU:T:2013:39), също била без значение в това отношение, тъй като към момента на подаване на жалбата средствата на жалбоподателя били замразени по силата на член 60 от Статута на Съда на Европейския съюз до постановяване от Съда на решение по жалбата.

70 Поради това Съветът счита, че искането за отмяна на член 1, точка 15 от обжалвания регламент е недопустимо.

71 Жалбоподателят отговаря, че към момента на подаване на жалбата е имал правен интерес, още повече че отнасящите се до него индивидуални ограничителни мерки са били отменени от Общия съд.

72 Следва да се напомни, че съгласно постоянната съдебна практика жалбата за отмяна, подадена от физическо или юридическо лице, е допустима само ако това лице има правен интерес от отмяната на обжалвания акт. Такъв интерес съществува, когато отмяната на обжалвания акт сама по себе си може да има правни последици, или, казано по различен начин, когато жалбата може чрез резултата си да донесе полза на страната, която я е подала (вж. определение от 30 април 2007 г., EnBW Energie Baden-Württemberg/Комисия, T-387/04, Сб., EU:T:2007:117, т. 96 и цитираната съдебна практика).

73 Правният интерес трябва да е възникнал и да съществува (решение от 17 септември 1992 г., NBV и NVB/Комисия, T-138/89, Rec, EU:T:1992:95, т. 33), като това се преценява към момента на подаване на жалбата (решение от 16 декември 1963 г., Forges de Clabecq/Върховен орган, 14/63, Rec, EU:C:1963:60, стр. 748). Той трябва обаче да продължава да съществува до обявяването на решението, тъй като иначе няма да има основание за постановяване на съдебно решение по същество (вж. решение от 7 юни 2007 г., Wunenburger/Комисия, C-362/05 P, Сб., EU:C:2007:322, т. 42 и цитираната съдебна практика).

74 В случая към момента на подаване на жалбата жалбоподателят е обект на индивидуални ограничителни мерки, наложени му с вписването на наименованието му в списъка по приложение IX към Регламент № 267/2012 и свързани с твърдяното му участие в разпространението на ядрени оръжия. Всъщност, макар тези ограничителни мерки да са отменени с решение Bank Mellat/Съвет, точка 16 по-горе (EU:T:2013:39), влизането в сила на отмяната им е било спряно до постановяването на решение по жалбата съгласно член 60 от Статута на Съда на Европейския съюз.

75 Ето защо приемането на спорния режим наистина няма действително непосредствено влияние върху жалбоподателя, тъй като наложените му по-рано индивидуални ограничителни мерки са предвиждали по-сериозни ограничения. Това е така, още повече че както бе отбелязано в точка 14 по-горе, съгласно член 30б, параграф 1 от Регламент № 267/2012 прехвърляне, което е разрешено в рамките на режима на индивидуалните ограничителни мерки, вече не подлежи на предвидените в спорния режим ограничения.

76 Предвид това следва да се отбележи, че спорният режим се прилага като такъв по отношение на всички финансови институции, установени в Иран, и следователно по отношение също и на жалбоподателя. Това по-специално означава, че ако впоследствие отмяната на индивидуалните ограничителни мерки спрямо жалбоподателя влезе в сила поради отхвърляне на жалбата на Съвета срещу решение Bank Mellat/Съвет, т. 16 по-горе (EU:T:2013:39), жалбоподателят действително би бил подчинен на споменатия режим и на всички произтичащи от него по право ограничения, без да е необходимо приемането на какъвто и да било друг правен акт.

77 При тези обстоятелства констатирането по настоящото дело на липса на правен интерес на жалбоподателя от отмяната на член 1, точка 15 от обжалвания регламент би довело до нарушение на правото му на ефективна съдебна защита, тъй като след окончателното отпадане на отнасящите се до него индивидуални ограничителни мерки би бил подчинен на действието на спорния режим, но жалбата му за отмяна на член 1, точка 15 от обжалвания регламент не би била допустима поради просрочие.

78 Ето защо трябва да се заключи, че жалбоподателят има правен интерес да иска отмяна на годния да породи правни последици за него член 1, точка 15 от обжалвания регламент, като следователно повдигнатото в това отношение възражение за липса на процесуална предпоставка трябва да се отхвърли.

3. *По съществото на спора*

79 В подкрепа на първото и второто си искане жалбоподателят излага четири основания. Съгласно първото спорният режим бил лишен от правно основание с оглед на член 215 ДФЕС, тъй като нямал каквато и да било логическа връзка с целите, които ОВППС уж преследвала. Съгласно второто основание спорният режим бил лишен от правно основание с оглед на член 215 ДФЕС, тъй като не бил пропорционален на целите, които ОВППС уж преследвала. Съгласно третото основание спорният режим противоречал на общите принципи на правото на Съюза, както и на член 215, параграф 3 ДФЕС, тъй като нарушавал принципите на пропорционалност, на правна сигурност, на недопускане на произвол, а също и задължението за мотивиране, изискването санкциите да съдържат необходимите правни гаранции и принципа на равно третиране. Съгласно четвъртото основание правото на собственост на жалбоподателя и правото му да осъществява търговска дейност, както и правото на свободно движение на капитали и принципът на пропорционалност били нарушени.

80 В рамките на някои от основанията, изброени в точка 79 по-горе, жалбоподателят излага доводи и относно естеството на осъществявания от Общия съд контрол и относно тежестта на доказване.

81 Преди тези доводи и основания да бъдат разгледани, следва да се уточни обхватът и припокриването на исканията и основанията на жалбоподателя.

По обхвата и припокриването на исканията и основанията на жалбоподателя

82 На първо място, по отношение на припокриването и обхвата на първото и второто искане в съдебното заседание жалбоподателят уточнява, че докато първото искане е за отмяна на самия член 1, точка 15 от обжалвания регламент, то второто искане е за отмяна на посочената разпоредба само доколкото не предвижда изключение, приложимо към случая на жалбоподателя в качеството му на образувание, което не участва в разпространението на ядрени оръжия и полага изискваното старание това да не стане.

83 Имайки предвид това и доколкото доводите, на които се позовава жалбоподателят, за да ги обоснове, в голямата си част съвпадат, двете искания следва да се разгледат заедно.

84 На второ място, що се отнася до припокриването и обхвата на изложените в подкрепа на първото и второто искане основания, видно от изброяването в точка 79 по-горе, първото и второто искане са формулирани като твърдение за нарушение на член 215, параграф 1 ДФЕС, съгласно който „[к]огато решение, прието съгласно глава 2 на дял V от Договора за Европейския съюз [посветена на ОВППС], предвижда прекъсването или ограничаването, изцяло или частично, на икономическите и финансови отношения с една или няколко трети страни, Съветът, като действат с квалифицирано мнозинство, по съвместно предложение на върховния представител на Съюза по въпросите на външните работи и политиката на сигурност и на Комисията, приема необходимите мерки“.

85 Всъщност жалбоподателят счита, че след като спорният режим няма каквато и да било логическа връзка с целите, които ОВППС уж преследва, а и освен това не е и пропорционален на тези цели, член 1, точка 15 от обжалвания регламент не е „необходим“ по смисъла на член 215, параграф 1 ДФЕС и следователно е лишен от правно основание.

86 Поради това понятието за необходимост по член 215, параграф 1 ДФЕС трябва според жалбоподателя да се тълкува като отнасящо се до това дали приетата мярка е подходяща и необходима за преследваните цели.

87 Посоченото тълкуване не може да се приеме. Всъщност от текста, структурата и целта на член 215, параграф 1 ДФЕС следва, че съдържащото се същата разпоредба понятие за необходимост не се отнася до връзката между приетия на основание член 215 ДФЕС акт и преследваните с ОВППС цели, а до връзката между този акт и съответното решение ОВППС, на което той е основан. В този смисъл позоваването на „необходимите мерки“ цели да гарантира, че Съветът няма да приеме на основание член 215 ДФЕС ограничителни мерки, надхвърлящи тези, приети със съответното решение ОВППС.

88 В случая обаче жалбоподателят не твърди, че мерките по член 1, точка 15 от обжалвания регламент надхвърлят мерките по член 1, точка 6 от Решение 2012/635.

89 До такъв извод не може да се стигне и от сравнителния анализ на двете разглеждани разпоредби. Всъщност, макар в член 1, точка 15 от обжалвания регламент практическите условия за прилагане на спорния режим да са уредени по-подробно, отколкото в член 1, точка 6 от Решение 2012/635, разлика в естеството на разглежданите ограничения и в тяхното приложно поле липсва.

90 При тези обстоятелства с първото и второто си основание жалбоподателят неправилно твърди, че член 1, точка 15 от обжалвания регламент е лишен от правно основание.

91 Предвид това и с оглед на доводите, които жалбоподателят е изтъкнал в рамките на тези две основания и които са изложени накратко в точки 85 и 86 по-горе, следва да се отбележи, че посочените основания се отнасят не толкова до съществуването на законово основание, колкото до пропорционалността на спорния режим по член 1, точка 15 от обжалвания регламент.

92 Всъщност съдебната практика предвижда, че по силата на принципа на пропорционалност, който е част от общите принципи на правото на Съюза, законосъобразността на забраната на дадена икономическа дейност се подчинява на условието забранителните мерки да са подходящи и необходими за постигането на легитимните цели, следвани от разглежданата правна уредба, като се има предвид, че когато съществува избор между няколко подходящи мерки, трябва да се прибегне до мярката, която създава най-малко ограничения, а породените от нея неудобства не трябва да са несъразмерни с тези цели (вж. решение от 14 октомври 2009 г., Bank Melli Iran/Съвет, T-390/08, Сб., EU:T:2009:401, т. 66 и цитираната съдебна практика).

93 В това отношение в рамките на първото основание жалбоподателят оспорва съществуването на обективна връзка между разпространението на ядрени оръжия и спорния режим, а следователно и това, че последният е подходящ с оглед предотвратяване на разпространението на ядрени оръжия.

94 Второто основание се отнася главно до въпроса дали съществуващите по-рано ограничителни мерки са били достатъчни и дали обхватът на спорния режим не е прекалено широк. В този смисъл споменатото основание засяга и въпроса дали режимът е необходим за предотвратяване на разпространението на ядрени оръжия.

95 Освен това в рамките на четвъртото си основание жалбоподателят по същество поддържа, че спорният режим засяга прекалено много упражняването на негови права и свободи. Така той следователно твърди, че неудобствата, които търпи поради приемането на режима, са несъразмерни с посочените от Съвета цели.

96 При тези обстоятелства Общият съд счита, че най-напред следва да се разгледат първото, второто и четвъртото основание, с всяко едно от които в крайна сметка се оспорва пропорционалността на спорния режим.

97 След това би следвало да се разгледа третото основание, което се отнася до мотивите за приемането на спорния режим, приложимите по силата на член 215, параграф 3 ДФЕС правни гаранции, яснотата и предвидимостта на член 1, точка 15 от обжалвания регламент и принципа на равно третиране.

По контрола, който Общият съд осъществява, и тежестта на доказване

98 Жалбоподателят подчертава, че контролът за законосъобразност на член 1, точка 15 от обжалвания регламент трябва да бъде пълен и строг. В това отношение той твърди, че Съветът е длъжен да представи доказателства и информация, за да докаже, че образуванията или дейностите, за които се отнася дадена ограничителна мярка, действително участват в разпространението на ядрени оръжия, като рискът това да е така, не е достатъчен. Във връзка с това жалбоподателят се позовава на решенията на Общия съд по спорове относно индивидуални ограничителни мерки, и по-специално на решения от 28 ноември 2013 г., Съвет/Fulmen и Mahmoudian (C-280/12 P, Сб., EU:C:2013:775), Manufacturing Support & Procurement Kala Naft/Съвет, т. 33 по-горе (EU:T:2012:201) и Bank Mellat/Съвет, т. 16 по-горе (EU:T:2013:39), за които счита, че могат да бъдат отнесени към настоящия случай.

99 Съветът, подкрепян от встъпилите страни, твърди, че разполага с много широко право на преценка, когато решава дали в даден случай да наложи индивидуални, общи или комбинация от индивидуални и общи ограничителни мерки, както и когато определя критериите за тяхното прилагане. Съветът счита, че съгласно решение Bank Melli Iran/Съвет, т. 92 по-горе (EU:T:2009:401, т. 36) това му право на преценка подлежи само на ограничен съдебен контрол.

100 Съгласно практиката на Съда юрисдикциите на Съюза, в съответствие с предоставените им от ДФЕС правомощия, са длъжни да осигурят контрол, който по принцип трябва да е пълен, за законосъобразността на всички актове на Съюза с оглед на основните права, които са неделима част от правния ред на Съюза (решения от 3 септември 2008 г., Kadi и Al Barakaat International Foundation/Съвет и Комисия, C-402/05 P и C-415/05 P, Сб., EU:C:2008:461, т. 326 и Съвет/Fulmen и Mahmoudian, т. 98 по-горе, EU:C:2013:775, т. 58).

101 В случая следва да се има предвид особеното естество на спорния режим, който е различен както от индивидуалните ограничителни мерки, разглеждани в посочената от жалбоподателя съдебна практика, така и от общите критерии за приемането на такива мерки по отношение на определени лица и образувания, разглеждани в цитираната от Съвета съдебна практика. Всъщност, от една страна, както е видно от констатациите, направени в точка 36 по-горе, уреждащият спорния режим член 1, точка 15 от обжалвания регламент има общо действие и следователно не представлява индивидуален акт. От друга страна, видно от посоченото в точки 52—67 по-горе и за разлика от общите критерии за приемане на индивидуални ограничителни мерки, някои разпоредби от Регламент № 267/2012, изменени или въведени с член 1, точка 15 от обжалвания регламент, засягат пряко жалбоподателя и не включват мерки за изпълнение.

102 При тези условия, макар с оглед на практиката на Съда, напомнена в точка 100 по-горе, осъществяваният от Общия съд контрол да не може да се приеме за ограничен, следва да се признае, че Съветът разполага с право на преценка относно наличието на обстоятелства, налагащи приемането на самите ограничителни мерки, и относно определянето на общите

ограничителни мерки за постигане на преследваните от него в областта на ОВППС цели. Всъщност тази област е особено чувствителна, тъй като се отнася до международните отношения и до сигурността на Съюза и на неговите държавите членки.

103 Доводът на жалбоподателя, че тежестта на доказване пада върху Съвета, също следва да се отхвърли.

104 Всъщност посочените от жалбоподателя и цитирани в точка 98 по-горе решения се отнасят до индивидуални ограничителни мерки, приети от Съвета въз основа на критерии за образувания, „участващи във, пряко свързани със или подкрепящи“ разпространението на ядрени оръжия. В този смисъл по въпросните дела Общият съд и Съдът е трябвало да извършат проверка на основателността на твърденията и преценките на Съвета, че дадени лица или образувания действително участват в разпространението на ядрени оръжия и поради това отговарят на критерия за приемане на индивидуални ограничителни мерки. Посочената проверка може да се извърши само въз основа на конкретни доказателства и информация за дейността на въпросните лица или образувания.

105 Тъй като обаче не представлява индивидуална ограничителна мярка, а акт с общо приложение, спорният режим налага ограничения, основани не на преценки или конкретни твърдения на Съвета за участие на определени лица или образувания в разпространението на ядрени оръжия, а на обща преценка относно позволяващите финансирането на това разпространение механизми и годните да го възпрепятстват общи мерки.

106 Следователно в случая цитираната в точка 98 по-горе съдебна практика е неприложима, тъй като по-специално не може да се изисква от Съвета да установи, че засегнатите от спорния режим образувания действително участват в разпространението на ядрени оръжия.

107 В това отношение жалбоподателят твърди също и че за обща ограничителна мярка като спорния режим не могат да се налагат по-малко стриктни изисквания от тези за индивидуалните ограничителни мерки, разглеждани в цитираните в точка 98 по-горе решения, тъй като двата вида мерки пораждат сравними последици за лицата и образуванията, които засягат.

108 Това твърдение обаче, от една страна, е необосновано. Всъщност ограниченията, които следват за лице или образувание от приети спрямо него индивидуални ограничителни мерки, са значително по-големи. Така например, когато средствата на лице или образувание са замразени, всяко прехвърляне с негово участие може да се извърши само ако има предвидено изключение, като категориите прехвърляния, за които има предвидено изключение, са относително малко. Що се отнася до спорния режим, той не включва замразяване на средства, а списък с разрешени предназначения, който е по-голям от този при индивидуалните ограничителни мерки и налага задължение за получаване на разрешение само за прехвърляния над определени прагове.

109 От друга страна, във всички случаи следва да се отбележи, че обстоятелствата, които Общият съд трябва да разгледа, както и евентуалното наличие и предметът на особената тежест на доказване не зависят от сериозността на последиците от дадена ограничителна мярка и от това дали тя е с индивидуално или общо приложение, а следователно и от това дали е приета в резултат на преценка на конкретните обстоятелства за дадено лице или образувание. Видно обаче от изложения по-горе анализ, спорният режим е мярка с общо приложение.

110 С оглед на изложеното, както и на съображенията, изтъкнати в точки 82—97 по-горе, Общият съд в случая трябва, от една страна, да провери пропорционалността на спорния режим, а това означава следователно да провери и дали Съветът има основание да счита, че приемането му е подходящо и необходимо за постигането на целта за възпрепятстване на разпространението на ядрени оръжия и неговото финансиране и дали не причинява несъразмерни неудобства на засегнатите лица и образувания, сред които е и жалбоподателят.

111 От друга страна, следва да се разгледа дали член 1, точка 15 от обжалвания регламент е засегнат от твърдените в рамките на третото основание пороци.

По първото, второто и четвъртото основание

По първото основание, което се отнася до въпроса дали спорният режим е подходящ

112 Жалбоподателят по същество поддържа, че спорният режим не е подходящ за постигане на преследваната от Съвета цел на ОВППС, тъй като няма каквато и да било логическа връзка с разпространението на ядрени оръжия или с неговото финансиране. Доводите му се отнасят до двете цели, които Съветът можел да преследва с приемането на спорния режим.

113 В този смисъл, от една страна, жалбоподателят не оспорва законосъобразността на целта за възпрепятстване на прехвърлянията на финансови средства, които сами по себе си могат да подпомогнат разпространението на ядрени оръжия (наричана по-нататък „първата цел“), а счита, че тя не се преследва ефективно с приемането на спорния режим, тъй като последният е твърде общ за това. Следователно според жалбоподателя връзка между спорния режим и първата цел не съществува.

114 От друга страна, жалбоподателят счита, че с приемането на спорния режим в действителност се преследва по-широката цел за упражняване на икономически натиск върху Иран чрез възпрепятстване на достъпа на ирански финансови институции и като цяло на ирански икономически оператори до финансовия пазар на Съюза, независимо дали извършените прехвърляния като такива са свързани с разпространението на ядрени оръжия (наричана по-нататък „втората цел“). Според жалбоподателя тази цел не е законосъобразна.

115 Жалбоподателят освен това твърди, като се позовава на редица обстоятелства, че за да бъдат подходящи, ограничителните мерки за разпространението на ядрени оръжия трябва да са насочени конкретно към свързани с него дейности.

116 Съветът, подкрепен от встъпилите страни, оспорва основателността на доводите на жалбоподателя. Той по-специално счита, че със спорния режим се преследва както първата, така и втората цел, както и че и двете цели са законосъобразни. В това отношение встъпилите страни твърдят, че спорният режим е приет поради неуспеха на по-ранните ограничителни мерки, и по-специално на индивидуалните ограничителни мерки, целящи да накарат Иран да започне преговори за разпространението на ядрени оръжия и дори да го преустанови поради недостатъчно средства за продължаването му.

– По първата цел

117 Както бе посочено в точка 113 по-горе, жалбоподателят не оспорва законосъобразността на първата цел. Във всички случаи целта за възпрепятстване на прехвърлянията на финансови средства, които могат да подпомогнат за разпространението на ядрени оръжия, изцяло съвпада със законосъобразната цел за възпрепятстване на самото разпространение и на финансирането му, която е в основата на всички разпоредби от Решение 2010/413 и Регламент № 267/2012.

118 По отношение на въпроса дали спорният режим действително преследва първата цел, следва да се отбележи, на първо място, че такава връзка между споменатата цел и спорния режим следва от текста на съображение 12 от Решение 2012/635, към което препраща съображение 7 от обжалвания регламент. Съображение 12 от Решение 2012/635 гласи:

„За да се предотврати трансферът на всякакви финансови или други активи или ресурси, които биха могли да допринесат за чувствителни от гледна точка на разпространението ядрени дейности на Иран или за разработването на носители на ядрено оръжие, трансакциите между европейските и иранските банки и финансови институции следва да се забранят, освен ако предварително не са били разрешени от съответната държава членка. Това следва да не ограничава продължаването на търговията, която не е забранена с решение 2010/413/ОВППС“.

119 От споменатата разпоредба изрично следва, че приемането на общ режим за ограничаване на прехвърлянията на финансови средства с участието на банки и финансови институции на Съюза и Иран, а именно приемането на спорния режим, преследва първата цел.

120 Освен посоченото общо съображение Съветът изтъква и други обстоятелства, които счита за релевантни за преценката относно наличието на връзка между спорния режим и първата цел.

121 В този смисъл, от една страна, Съветът поддържа, че финансирането на разпространението на ядрени оръжия задължително е обусловено от предоставяне на услуги от ирански банки, и в частност от такива, които също като жалбоподателя са с международно участие. От друга страна, като се имал предвид тайният характер на съответните дейности, не можела да се изключи възможността въпросната банка да не знае, че извършени от нея прехвърляния на финансови средства са свързани с разпространението на ядрени оръжия.

122 Установяването на посочените две обстоятелства действително би могло да подкрепи твърдението за наличие на връзка между спорния режим и първата цел. Всъщност, макар да съществува непренебрежим риск иранските финансови институции да бъдат използвани евентуално без знанието им за осъществяване на трансакции, свързани с разпространението на ядрени оръжия, по-систематичният контрол на прехвърлянията на финансови средства с тяхно участие чрез система за предварително уведомяване и искане на разрешение би позволил на компетентните органи на държавите членки да получават релевантна информация за въпросните прехвърляния и би им дал възможност да идентифицират или да забранят тези от тях, за които подозират, че могат да допринесат за разпространението на ядрени оръжия. В такъв случай посоченият механизъм би могъл да направи по-трудно финансирането на разпространението на ядрени оръжия.

123 Жалбоподателят обаче твърди, че изтъкнатите от Съвета две обстоятелства не могат да се вземат предвид. Той счита, че споменатите обстоятелства не отговарят на изискванията, установени с цитираната по-специално в точка 98 по-горе съдебна практика, тъй като са хипотетични и неподкрепени от каквито и да било конкретни доказателства.

124 В това отношение следва да се напомни, от една страна, че видно от точки 98—109 по-горе, цитираните от жалбоподателя решения се отнасят до индивидуални ограничителни мерки, което означава, че предвидените в тях правила за тежестта на доказване не са приложими към настоящия случай.

125 От друга страна, следва да се отбележи, че основателността на твърдените от Съвета обстоятелства се потвърждава от решение Bank Mellat/Съвет, точка 16 по-горе (EU:T:2013:39), на което самият жалбоподател основава позицията си.

126 Всъщност един от мотивите, които Съветът изтъква по отношение на жалбоподателя, когато приема индивидуални ограничителни мерки спрямо него, е фактът, че предоставя услуги по поддържане на сметките на Novin Energy Company (наричано по-нататък „Novin“), което от своя страна е обект на ограничителни мерки, приети от Съвета за сигурност на Обединените нации (наричан по-нататък „Съветът за сигурност“). Жалбоподателят се съгласява, че е предоставял разглежданите услуги, но отрича да е знаел за участието на Novin в разпространението на ядрени оръжия, преди Съветът за сигурност да му наложи ограничителни мерки. При липсата на точни и конкретни доказателства или информация относно това дали жалбоподателят е знаел, или е можел разумно да предположи, че по-рано Novin е участвало в разпространението на ядрени оръжия, Общият съд приема твърдението на жалбоподателя по този въпрос. Въз основа на това Общият съд заключава, че услугите, които жалбоподателят е предоставял на Novin преди приемането на ограничителни мерки спрямо него, представляват помощ за разпространение на ядрени оръжия по смисъла на Решение 2010/413 и Регламент № 267/2012 и че следователно не обосновават приемането на индивидуални ограничителни мерки спрямо жалбоподателя (решение Bank Mellat/Съвет, т. 16 по-горе, EU:T:2013:39, т. 119—138).

127 Посочените факти, установени в рамките на производство пред Общия съд, потвърждават, от една страна, че участващите в разпространението на ядрени оръжия ирански образувания използват финансови услуги, предоставяни от ирански банки, и от друга страна, че последните могат да предоставят такива услуги, включително и да изпълняват банкови нареждания без тяхно знание, което означава, че е възможно да се стигне до извършване на прехвърляния на финансови средства, които могат да допринесат за разпространението на ядрени оръжия.

128 В този смисъл финансовите услуги, които жалбоподателят предоставя на Novin и за които се отнася решение Bank Mellat/Съвет, точка 16 по-горе (EU:T:2013:39), потвърждават двете изтъкнати от Съвета обстоятелства, както следователно и съществуването на връзка между първата цел и спорния режим.

129 Жалбоподателят оспорва съществуването на такава връзка, като освен това поддържа, на първо място, че спорният режим е прекалено общ и неподходящ за постигането на първата цел, тъй като не се отнася единствено до прехвърляния на финансови средства, които могат да допринесат за разпространението на ядрени оръжия, а до всички прехвърляния между ирански банки и банки на Съюза.

130 Посоченият довод обаче е ирелевантен за настоящото основание, тъй като не се отнася до самото съществуване на връзка между първата цел и спорния режим, а следователно и до това дали последният е подходящ, а до въпроса дали спорният режим е необходим за постигането на посочената цел, или по-малко общи мерки биха били достатъчни. Ето защо въпросният довод следва да се разгледа в рамките на второто основание заедно с другите доводи за приложното поле на спорния режим (вж. т. 187—199 по-долу).

131 На второ място, жалбоподателят счита, че спорният режим е неподходящ за постигане на първата цел, тъй като се отнася само до връзките с финансовите институции на Съюза и поради това е неефикасен, както и че е недостатъчен за преустановяване на дейността на лицата или образуванията, които участват в разпространението на ядрени оръжия.

132 При все това обаче, най-напред, обстоятелството, че сама по себе си дадена мярка не е достатъчна за постигане на определена цел, съвсем не означава, че тя е неподходяща за постигането ѝ по смисъла на напомнената в точка 92 по-горе съдебна практика. В този смисъл фактът, че спорният режим е само една от приетите от Съвета с оглед възпрепятстване на разпространението на ядрени оръжия и финансирането му ограничителни мерки, сред които има както общи, така индивидуални мерки, не означава, че този режим е незаконосъобразен.

133 По-нататък, доколкото се разбира, че според жалбоподателя спорният режим би трябвало да се прилага за прехвърляния на финансови средства с участие, освен на финансови или кредитни институции, и на граждани на Съюза, следва да се отбележи, че видно от точка 13 по-горе, член 30а от Регламент № 267/2012 налага по отношение на такива прехвърляния аналогични, макар и не точно същите ограничения като тези по спорния режим.

134 Накрая, ако доводът на жалбоподателя трябва да се тълкува в смисъл, че Съветът е трябвало да приеме мерки по отношение на връзките между иранските финансови институции и финансовите институции на трети страни, достатъчно е да се отбележи, че тези връзки a priori не са от компетентността на Съюза извън хипотезите по член 49 от Регламент № 267/2012, определящ приложното поле на последния.

135 С оглед на изложеното следва да се заключи, че спорният режим е свързан с първата цел, която е законосъобразна цел на ОВППС, и че следователно е подходящ за постигането ѝ по смисъла на цитираната в точка 92 по-горе съдебна практика.

– По втората цел

136 Както бе отбелязано в точка 114 по-горе, втората цел се изразява в упражняване на икономически натиск върху Иран чрез ограничаване на достъпа на ирански финансови институции и като цяло на ирански икономически оператори до финансовия пазар на Съюза, независимо дали извършени прехвърляния като такива са свързани с разпространението на ядрени оръжия.

137 Жалбоподателят счита, че със спорния режим се преследва втората цел, която разглежда като незаконосъобразна, тъй като по-специално не се отнася до разпространението на ядрени оръжия, а е обоснована от икономически съображения и тъй като следователно не е предвидена в Решение 2010/413 и в Регламент № 267/2012. Освен това според него втората цел можела да обоснове всякакви насочени към увреждането на Иран и на неговата икономика и правителство мерки, както и всякакви забрани за търговските връзки.

138 Съветът, подкрепян от встъпилите страни, счита, че след неуспеха на по-ранните ограничителни мерки със спорния режим действително се преследва втората цел, но че тази цел все пак е законосъобразна, тъй като е насочена към принуждаване на Иран да започне преговори за разпространението на ядрени оръжия и дори да го преустанови.

139 Макар обаче страните, в това число и Съветът като автор на Решение 2012/635 и на обжалвания регламент, единодушно да считат, че спорният режим преследва втората цел, съображението им в този смисъл не се подкрепя от анализа на релевантните разпоредби от посочените текстове.

140 Всъщност в съображение 5 от Решение 2012/635, приложено с обжалвания регламент, като мотив за приемането на допълнителни ограничителни мерки действително общо се посочва фактът, че Иран е отказал да се ангажира сериозно в преговори относно ядрената си програма.

141 При все това обаче, както бе посочено в точка 118 по-горе, в съображение 12 от Решение 2012/635, който се отнася конкретно до спорния режим, се посочва, че следва „да се предотврати трансферът на всякакви финансови или други активи или ресурси, които биха могли да допринесат за чувствителни от гледна точка на разпространението ядрени дейности на Иран или за разработването на носители на ядрено оръжие“, като при това не следва да се „ограничава продължаването на търговията, която не е забранена с решение [2010/413]“. Посоченият текст не се позовава на волята за упражняване на общ икономически натиск върху Иран и дори изрично отбелязва, че законосъобразната търговия не трябва да се ограничава.

142 Фактът, че спорният режим не преследва втората цел, се потвърждава от контекстуалния и телеологичния анализ на естеството и последиците на наложените с него ограничения. Всъщност споменатият режим не предвижда конфискуване или замразяване на средства на ирански финансови институции или на други ирански образувания, а ограничава някои прехвърляния на финансови средства с тяхно участие с оглед на определени допустими цели, като задължително изисква при тези прехвърляния предварително уведомяване и разрешение. Освен това съгласно член 30б, параграф 3, първа алинея от Регламент № 267/2012, въведен с член 1, точка 15 от обжалвания регламент, прехвърляне с допустимо предназначение може да се откаже единствено ако е възможно да наруши предвидените в Регламент № 267/2012 забрани. В този смисъл, макар да налага допълнителни административни тежести за визираните образувания и да ограничава възможностите им за извършване на някои прехвърляния, спорният режим като такъв, изглежда, не цели упражняване на икономически натиск върху Иран чрез общо възпрепятстване на достъпа на ирански финансови институции до финансовия пазар на Съюза.

143 С оглед на изложеното следва да се заключи, че въпреки твърденията на страните, които не биха могли да надделеят над буквалното, контекстуалното и телеологичното тълкуване на релевантните разпоредби, спорният режим не преследва втората цел. Тя следователно не може да се вземе предвид в по-нататъшния анализ на настоящата жалба и отнасящите се до нея доводи на жалбоподателя, изтъкнати в рамките на настоящото основание, трябва да се отхвърлят като ирелевантни.

– По изискването за конкретна връзка между спорния режим и дейностите, свързани с разпространението на ядрени оръжия

144 Жалбоподателят подържа, че от цитираната в точка 98 по-горе съдебна практика, както и от декларация № 25, озаглавена „Декларация по членове 75 и 215 от [ДФЕС]“, приложена към заключителния акт на Междуправителствената конференция, която прие Договора от Лисабон, подписан на 13 декември 2007 г. (ОВ C 115, 2008 г., стр. 346), е видно, че ограничителните мерки по отношение на разпространението на ядрени оръжия трябва да са насочени конкретно към свързаните с това разпространение дейности.

145 Този извод се налага и от Препоръките относно работните методи за налагане на автономни санкции на Съюза, приети от Съвета на 21 декември 2011 г. (документ 18920/11, наричан по-нататък „препоръките“), както и от Насоките на Съвета за прилагането на ограничителни мерки (санкции) в рамките на ОВППС от 15 юни 2012 г. (документ 11205/12, наричан по-нататък „насоките“). Всъщност съгласно споменатите документи целенасочените ограничителни мерки биха били по-ефикасни и биха породили по-малко неблагоприятни последици за трети лица, отколкото общите ограничения. Следователно приетите ограничителни мерки би трябвало да са насочени към политиките и дейностите, залегнали в основата на решението на Съюза, и към отговорните за тези политики и дейности лица и не би трябвало да имат икономически мотиви. Според жалбоподателя обаче спорният режим не е насочен конкретно нито към разпространението на ядрени оръжия, нито към отговорните за него лица, а към целия ирански финансов сектор. Освен това споменатият режим бил мотивиран от по съществото си икономически съображения.

146 В това отношение следва да се отбележи, най-напред, че видно от точки 98—109 по-горе, Общият съд трябва да провери дали спорният режим е подходящ за постигането на целта за възпрепятстване на разпространението на ядрени оръжия и на неговото финансиране, но че това все пак не означава наличие на задължение за Съвета да докаже действително участие на засегнатите от спорния режим образувания в разпространението на ядрени оръжия.

147 По-нататък, от направения в точки 117—135 по-горе анализ следва, че спорният режим е насочен към постигането на първата цел, тоест към възпрепятстване на прехвърлянията на финансови средства, които могат да подпомогнат разпространението на ядрени оръжия. Този режим следователно е насочен към разпространението на ядрени оръжия и към неговото финансиране и не е мотивиран от икономически съображения, тъй като по-специално с него не се преследва втората цел.

148 Тъй като в това отношение жалбоподателят твърди, че спорният режим е насочен към целия ирански финансов сектор и че е мярка, приета „без разграничаване“, доводите му ще бъдат разгледани в рамките на второто основание заедно с другите доводи относно приложното поле на спорния режим (вж. т. 187—199 по-нататък).

149 Накрая, декларация № 25, озаглавена „Декларация по членове 75 и 215 от [ДФЕС]“, изисква по-специално решенията, които налагат ограничителни мерки на физическо или юридическо лице, да се основават на ясни и отчетливи критерии. При все това обаче, от една страна, видно от точка 36 по-горе, въвелият спорния режим член 1, точка 15 от обжалвания регламент не представлява решение по смисъла на въпросната декларация, тъй като не се отнася до определени лица или образувания, а предвижда режим с общо приложение. От друга страна, въпросът дали разпоредбите, уреждащи спорния режим, са достатъчно ясни, така или иначе ще бъде разгледан по-нататък в рамките на третото основание.

150 Препоръките и насоките пък уточняват, че целенасочените ограничителни мерки позволяват ограничаване на неблагоприятните последици за лица, които не носят отговорност за предизвикалите действието на Съюза политики и дейности, и са по-ефикасни от наложените без разграничаване мерки. Имайки предвид това, направеният общ извод въобще не означава, че общите ограничителни мерки не са подходящи за постигане на преследваните от Съвета цели и дори че Съветът в никакъв случай не би могъл да приема такива общи ограничителни мерки въпреки предоставената му с член 215, параграф 1 ДФЕС компетентност.

151 При тези обстоятелства доводите на жалбоподателя относно изискването за конкретна връзка между спорния режим и дейностите, свързани с разпространението на ядрени оръжия, следва да се отхвърлят.

152 С оглед на изложеното следва да се заключи, че със спорния режим се преследва първата цел, която е законосъобразна. При тези обстоятелства споменатият режим е подходящ по смисъла на цитираната в точка 92 по-горе съдебна практика, което означава, че първото основание трябва да се отхвърли.

По второто основание, което се отнася до въпроса дали спорният режим е необходим

153 Според жалбоподателя дори ако се приеме, че има логическа връзка с преследваната от Съвета цел на ОВППС, спорният режим не е необходим за нейното постигане, което означава че е непропорционален.

154 Жалбоподателят обосновава позицията си с три твърдения за нарушение. Първо, той твърди, че съществуващите към момента на приемането на спорния режим ограничителните мерки са били достатъчни за постигането на преследваната от Съвета цел. Второ, той поддържа, че спорният режим не е необходим, тъй като има прекалено широко приложното поле, обхващащо също и прехвърляния и образувания, които нямат връзка с разпространението на ядрени оръжия. Трето, жалбоподателят твърди, че спорният режим има непропорционални пагубни последици за цялата иранска икономика и население.

155 Другите страни считат, че посочените доводи на жалбоподателя са неоснователни.

156 В самото начало следва да се отбележи, че третото твърдение за нарушение на жалбоподателя в голямата си част е ирелевантно в рамките на настоящото основание. Всъщност, дори да се приеме, че спорният режим действително е в основата на прекалените пагубни последици, това обстоятелство не означава, че същият не е необходим за постигането на преследваната цел, а че независимо от това дали е необходим, причинява несъразмерни неудобства на засегнатите лица и образувания. При тези обстоятелства третият довод следва да се разгледа в рамките на четвъртото основание, посветено на сериозността на причинените неудобства (вж. т. 204—214 по-нататък).

– По въпроса дали съществуващите към момента на приемането на спорния режим ограничителни мерки са били достатъчни

157 Според жалбоподателя към момента на приемането на спорния режим вече е имало наложени индивидуални ограничителни мерки спрямо образувания, участващи в разпространението на ядрени оръжия, като евентуално е можело да се приемат нови индивидуални мерки спрямо други образувания. Съгласно решение Bank Melli Iran/Съвет, точка 92 по-горе (EU:T:2009:401, т. 68), такива мерки могат да гарантират, че финансовите средства на съответните образувания няма повече да бъдат използвани за подпомагане на разпространението на ядрени оръжия.

158 Във връзка с това жалбоподателят счита, че твърдението на Съвета за участие в разпространението на ядрени оръжия на лица, различни от посочените в рамките на индивидуалните ограничителни мерки, не може да се вземе предвид, тъй като би позволило да се заобиколи възложеното на Съвета и потвърдено от съдебната практика задължение за установяване на участието на съответните лица и образувания в споменатото разпространение.

159 Жалбоподателят освен това изтъква, че преди приемането на спорния режим Регламент № 267/2012 вече е предвиждал сложна система за уведомяване и контрол, която е ограничавала прехвърлянията на финансови средства и предоставянето на финансови услуги за и от ирански лица и образувания. Според жалбоподателя тези правила вече задължавали поне имплицитно европейските банки да контролират въпросните плащания и търговски връзки, което означава, че приемането на спорния режим не било необходимо.

160 Впрочем ефикасността на приложените преди приемането на спорния режим ограничителни мерки били те общи, или индивидуални въобще не се оспорвала и дори била потвърдена с решение Bank Melli Iran/Съвет, точка 92 по-горе (EU:T:2009:401). Освен това от насоките следвало, че индивидуалните ограничителни мерки са по-ефикасни и засягат по-малко законосъобразната търговия, отколкото приетите без разграничаване общи мерки.

161 Първо, по отношение на индивидуалните ограничителни мерки следва да се отбележи, както прави и Съветът, че прилагането им предполага предварително да се установи дали въпросното лице или образувание отговаря на някой от предвидените от приложимата правна уредба критерии. Поради това, видно от точка 68 от решение Bank Melli Iran/Съвет, точка 92 по-горе (EU:T:2009:401), замразяването на средства на образувания, за които е установено, че участват в разпространението на ядрени оръжия, пряко са свързани с него или го подпомагат, може да гарантира, че финансовите им средства няма повече да бъдат използвани за подпомагане на разпространението на ядрени оръжия, но това не може да се гарантира за лица и образувания, за чието участие в разпространението на ядрени оръжия все още не се знае. Видно обаче от съдържащото се в точки 125—128 по-горе изложение на обстоятелствата, при които жалбоподателят е предоставял финансови услуги на Novin, съществуването на такива лица и образувания не е хипотетично, а напротив — то е установено в рамките на производство пред Общия съд.

162 Второ, действително е вярно, че към момента на приемането на спорния режим общите ограничителни мерки относно прехвърлянията на финансови средства с участието на иранско лице или образувание вече са уредени в член 30 от Регламент № 267/2012 (наричан по-нататък „предишният режим“). Предишният режим предвижда по-специално задължение за предварително уведомяване над определен праг от 10 000 EUR и задължение за предварително получаване на разрешение за прехвърляния на суми от или над 40 000 EUR, различни от хуманитарните трансакции. Въпросното разрешение може да бъде отказано, ако компетентният орган има основание да счита, че съответните прехвърляния на финансови средства могат да нарушат някоя забрана или някое задължение по Регламент № 267/2012.

163 В това отношение сравнението между предишния и спорния режим показва, че последният не е качествено нов режим, както жалбоподателят твърди, а се основава на частични изменения с цел засилване на предишния режим.

164 Всъщност, що се отнася до иранските финансови институции, една от които е и жалбоподателят, приемането на спорния режим засилва съществуващите при предишния режим ограничения само в три отношения, а именно, най-напред, чрез изчерпателно изброяване на категориите прехвърляния, които могат да се извършват, по-нататък, чрез въвеждане на праг за хуманитарните трансакции и накрая, чрез намаляване на прага за разрешение за определени категории прехвърляния. Действието на първото изменение освен това се смекчава, поради факта че са изброени много допустими с оглед на предназначението си прехвърляния, сред които по-специално са и прехвърлянията във връзка с конкретен търговски договор.

165 С изложения сравнителен анализ се цели да се обори твърдението на жалбоподателя, че спорният режим е прекалено общ и че поради това не е необходим. Всъщност, след като не оспорва изрично необходимостта от предишния режим и дори твърди, че заедно с останалите мерки той е можел да доведе до постигане на преследваната от Съвета цел, жалбоподателят няма основание да поддържа, че спорният режим, чиито съществени характеристики не се различават от тези на предишния режим, не е необходим.

166 Трето, доколкото доводите на жалбоподателя трябва да се тълкуват в смисъл, че оспорва необходимостта както от спорния режим, така имплицитно и от предишния режим, тъй като и двата подчиняват прехвърлянията между иранските финансови институции и финансовите институции на Съюза на систематичен надзор от компетентните органи на държавите членки, а не на предвидения също в Регламент № 267/2012 вътрешен надзор, Съветът изтъква две обосноваващи избора му обстоятелства.

167 Той твърди, от една страна, че упражняването на предварителен контрол не може да се повери на иранските банки поради пропуските в иранската система за борба срещу изпирането на пари и финансирането на тероризма, установени от Специалната група за финансови действия е (FATF) — международна организация, която определя стандартите и подпомага ефективното прилагане на законовите, подзаконовите и оперативните мерки за борба срещу изпирането на пари, финансирането на тероризма и други свързани с тях заплахи, пораждащи риск за интегритета на международната финансова система.

168 От друга страна, Съветът счита, че въпреки възложеното им задължение за надзор, финансовите институции на Съюза могат да не са в състояние да идентифицират съмнителни прехвърляния и да ги извършат, като се има предвид освен това, че образуванията, участващи в разпространението на ядрени оръжия, целят да прикрият самоличността на страните по съответните трансакции.

169 Във връзка с първия довод на Съвета жалбоподателят не оспорва заключенията на FATF. Той обаче твърди, че те са ирелевантни, тъй като спорният режим не се отнася нито до изпирането на пари, нито до финансирането на тероризма, а до разпространението на ядрени оръжия.

170 Този довод не може да се приеме. Всъщност, макар наистина да са различни, въпросните области все пак са тясно свързани, тъй като и трите предполагат използване на финансови средства за постигане на незаконни цели. Това обстоятелство впрочем следва от начина, по който са дефинирани възложените на FATF задачи, както и от факта, че провежданите в рамките на тази организация дискусии засягат също и финансирането на разпространението на оръжия за масово унищожение.

171 При тези обстоятелства следва да се приеме, че заключенията на FATF могат да се отнесат към настоящия случай и позволяват следователно да се заключи, че предвид пропуските в иранската система на борба срещу изпирането на пари и финансирането на тероризма иранските образувания, и в частност финансовите институции, са изложени на повишена опасност от доброволно или несъзнателно въвличане в участие в прехвърляния, които могат да допринесат за разпространението на ядрени оръжия. На още по-голямо основание следва да се приеме, че не би било реалистично да се очаква от иранското правителство да предприема законови или административни мерки за възпрепятстване на дейностите, свързани с разпространението на ядрени оръжия, след като всъщност самото то ръководи тези дейности.

172 По отношение на втория довод на Съвета следва да се отбележи, че в представения от него откъс от доклада на FATF се призовава по-специално, освен за осъществяването на засилен надзор от финансовите институции, и за прилагане от юрисдикциите на държавите — членки на FATF, на ефикасни контрамерки за защита на финансовите им сектори срещу рисковете от Иран. Това означава, че според FATF финансовите институции не могат адекватно да се справят с въпросния риск сами.

173 В това отношение в точка 161 по-горе бе напомнено, че въпреки системите за вътрешен контрол, на самия жалбоподател се е случило да предоставя, без да знае, услуги по поддържане на сметки на иранско образувание, което участва в разпространението на ядрени оръжия. При тези обстоятелства не може да се изключи възможността финансова институция на Съюза, включително и неволно, да бъде накарана да участва в прехвърляния на финансови средства, които могат да допринесат за разпространението на ядрени оръжия.

174 Следователно изтъкнатите от Съвета обстоятелства доказват, че въпреки наложените на финансовите институции на Съюза паралелни задължения за вътрешен контрол, режим като спорния е необходим.

175 На последно място, доводите на жалбоподателя, представени накратко в точка 160 по-горе, които той основава на твърдението, че ефикасността на приложените преди приемането на спорния режим ограничителни мерки никога не била оспорвана и се потвърждавала от насоките, не могат да се приемат.

176 В това отношение следва да се посочи, най-напред, че макар Съветът да не е представил конкретни доказателства за оспорвания или резерви по отношение на ефикасността на ограничителните мерки, така или иначе след приемането на Регламент № 423/2007, който е първият регламент, свързан с разпространението на ядрени оръжия, същите тези мерки постепенно се разширяват, засилват и уточняват, което подсказва, че Съветът постоянно е търсил начин как да увеличи ефикасността им.

177 По-нататък, видно от точка 161 по-горе, решение Bank Melli Iran/Съвет, точка 92 по-горе (EU:T:2009:401), само потвърждава ефикасността на индивидуалните ограничителни мерки по отношение на финансовите средства на визираните от тях лица и образувания. То обаче не позволява да се направят валидни изводи за цялостната ефикасност на режима на ограничителни мерки срещу разпространението на ядрени оръжия.

178 Накрая, съдържащата се в насоките констатация, че индивидуалните ограничителни мерки като цяло са по-ефикасни и засягат по-малко законосъобразната търговия, отколкото приетите без разграничаване общи мерки, от една страна, съвсем не означава, че общите ограничителни мерки не са необходими за постигане на преследваната от Съвета цел, по-специално когато, също като в настоящия случай, индивидуалните ограничителни мерки сами по себе си се оказват недостатъчни за това. От друга страна, видно от изложения в точки 187—199 по-нататък анализ на доводите относно приложното поле на спорния режим, жалбоподателят неправилно квалифицира спорния режим като мярка, приета „без разграничаване“.

179 С оглед на изложеното следва да се заключи, че доводите на жалбоподателя не доказват липса на необходимост от приемане на спорния режим или по-общо на режим, който подчинява прехвърлянията между иранските финансови институции и финансовите институции на Съюза на систематичен надзор от компетентните органи на държавите членки, поради наличието на други прилагани в рамките на Регламент № 267/2012 ограничителни мерки.

180 Ето защо настоящото твърдение за нарушение следва да се отхвърли.

– По приложното поле на спорния режим

181 Жалбоподателят твърди, че спорният режим не засяга прехвърлянията на финансови средства, с които се допринася за разпространението на ядрени оръжия, а в действителност представлява общо ембарго, възпрепятстващо всяка икономическа дейност и всички прехвърляния на финансови средства между финансовите институции на Съюза и Иран. Всъщност, тъй като спорният режим засягал целия ирански финансов сектор, Съветът неправилно наложил основани на обобщения за всички банки в страната общи забрани. В този смисъл спорният режим неоснователно подозирал на практика всички ирански банки в участие в разпространението на ядрени оръжия и в изпирането на пари.

182 В този контекст твърдението на Съвета, че и други лица, освен адресатите на индивидуалните ограничителни мерки, също участват в разпространението на ядрени оръжия, според жалбоподателя не може да обоснове приложното поле на спорния режим. Всъщност посоченото твърдение не се отнасяло конкретно до банките, които все пак били най-силно засегнати от спорния режим, а до лицата или образуванията като цяло. Спорният режим следователно не бил съобразен с преследваната цел, тъй като със сигурност предвиждал да засегне много образувания, които не участвали в разпространението на ядрени оръжия, както и прехвърляния, които не били свързани с него, за да може да засегне евентуално и някои, за които имало основание да се направи това.

183 В това отношение жалбоподателят твърди, че критерият, установен с въведения с обжалвания регламент член 30б, параграф 3, първа алинея от Регламент № 267/2012 — а именно че може да се забрани всяко прехвърляне на финансови средства, което „би могло да е в нарушение“ на която и да е от забраните или задълженията от Регламент № 267/2012 — е спекулативен и твърде общ. Според жалбоподателя, за да отговаря на принципа на пропорционалност, въпросната забрана не трябва да засяга прехвърляния на финансови средства, които „биха нарушили“ въпросните забрани или задължения.

184 Според жалбоподателя случаят му позволявал да се докаже, че приложното поле на спорния режим било прекалено широко. Всъщност, дори да се приемело, че той действително участвал в разпространението на ядрени оръжия, както твърдял Съветът, наложените му индивидуални ограничителни мерки щели да бъдат едновременно подходящи и достатъчни, за да се избегне рискът, свързан с извършваните от него прехвърляния на финансови средства, и допълнителни мерки не биха били необходими. Тъй като обаче решение Bank Mellat/Съвет, точка 16 по-горе (EU:T:2013:39), потвърдило, че не участвал в разпространението на ядрени оръжия, а fortiori не

било необходимо законосъобразните му дейности да се ограничават посредством спорния режим. Това се потвърждавало и от решението на United Kingdom Supreme Court (Върховен съд на Обединеното кралство) относно наложените му от Обединеното кралство ограничителни мерки, в което решение се установявало, че жалбоподателят въвел система, позволяваща да се избегне всяко нарушение на установените от Съвета за сигурност ограничителни мерки.

185 В това отношение при условията на евентуалност жалбоподателят поддържа, че Съветът трябвало най-малкото да го изключи от прилагането на спорния режим, тъй като бил банка, за която Общият съд и юрисдикциите на Обединеното кралство установили, че не участва в разпространението на ядрени оръжия и полага изискваното старание това да не стане.

186 На последно място, жалбоподателят подчертава, че възпрепятстването от спорния режим на законосъобразните плащания и инвестиции в рамките на Съюза било явно непропорционално.

187 В самото начало следва да се констатира, че доводите на жалбоподателя относно тълкуването на критерия по член 30б, параграф 3, първа алинея от Регламент № 267/2012, изтъкнати в съдебното заседание и представени накратко в точка 183 по-горе, са допустими поради изложените в точки 60 и 61 по-горе съображения.

188 Що се отнася до другите доводи на жалбоподателя, на първо място, в доводите, напомнени в точка 181 по-горе, той неправилно твърди, че спорният режим представлявал „общо ембарго“, възпрепятстващо всяка икономическа дейност и всички прехвърляния на финансови средства между финансовите институции на Съюза и Иран. Всъщност, видно от член 30 от Регламент № 267/2012, изменен с обжалвания регламент, спорният режим изрично позволява извършването на прехвърляния, отговарящи на определените от него предназначения, сред които по-специално са прехвърлянията, свързани с лични парични преводи, както и прехвърлянията във връзка с конкретен търговски договор.

189 Освен това, макар действително спорният режим да е насочен към възпрепятстване на извършваните от ирански финансови институции прехвърляния, които могат да допринесат за разпространението на ядрени оръжия, при приемането му Съветът все пак не изразява каквото и да било подозрение за доброволно или съзнателно участие на тези институции в споменатото разпространение.

190 На второ място, що се отнася до процедурните задължения, за всички прехвърляния по член 30, параграф 3, буква а) от Регламент № 267/2012 съществува задължение за уведомяване. За всички прехвърляния по член 30, параграф 3, букви б) и в) от Регламент № 267/2012 пък съществува задължение предварително да се поиска разрешение. В този смисъл посочените две задължения съществуват както за прехвърляния, които могат да допринесат за разпространението на ядрени оръжия, така и за такива, които не могат да допринесат за него.

191 Това обаче е неизбежно предвид преследваната с въпросните задължения цел за предоставяне на компетентните национални органи на информацията, необходима им предварително да установят дали прехвърлянията могат да допринесат за разпространението на ядрени оръжия и дали следва да ги забранят. Всъщност, ако за дадено прехвърляне не се представи предварително уведомление или предварително искане за разрешение, споменатите органи не биха могли да извършат преценка и да определят дали извършването му е допустимо.

192 При тези обстоятелства фактът, че задължението за уведомяване и задължението да се поиска разрешение, са приложими при прехвърляния, които не могат да допринесат за разпространението на ядрени оръжия, не означава, че споменатите задължения не са необходими. Освен това, след като сами по себе си не забраняват извършване на прехвърляния, разпоредбите, уреждащи споменатите задължения, не установяват и каквото и да било „общо ембарго“.

193 На трето място, тъй като, видно от точка 182 по-горе, жалбоподателят твърди, че Съветът се основава на твърдения, които не се отнасят конкретно до банките, а до лицата или образуванията като цяло, следва да се напомни, че както бе посочено в точка 13 по-горе, въведеният с обжалвания регламент член 30а от Регламент № 267/2012 предвижда сходни ограничения за иранските лица, образувания или органи, които не попадат в приложното поле на спорния режим.

194 Освен това изборът да предвиди, че спорният режим трябва да се прилага по отношение на прехвърляния с участие на ирански финансови институции, при положение че другите прехвърляния са подчинени на друг, различаващ се по някои аспекти ограничителен режим, е от признатата на Съвета компетентност, както е видно от точка 102 по-горе. Впрочем този избор е обоснован от особения риск, който крият иранските финансови институции, както се посочва в точка 171 по-горе.

195 На четвърто място, изтъкнатите от жалбоподателя особени обстоятелства, посочени в точка 184 по-горе, по-скоро подкрепят, отколкото да оборват необходимостта от спорния режим. Всъщност, както се напомня в точки 125—127 по-горе, жалбоподателят предоставя финансови услуги по управление на сметката, включително и по изпълнение на преводни нареждания, на образувание, което участва в разпространението на ядрени оръжия, преди това участие да стане известно публично. Поради този факт жалбоподателят извършва, без да знае, прехвърляния, които могат да допринесат за разпространението на ядрени оръжия, въпреки вътрешната система за контрол, на която той се позовава.

196 При тези обстоятелства фактът, че прехвърлянията на финансови средства между жалбоподателя и финансовите институции на Съюза са подчинени на спорния режим, не надхвърля необходимото за възпрепятстване на прехвърлянията на финансови средства, които могат да допринесат за разпространението на ядрени оръжия, независимо че както констатират Общият съд и юрисдикциите на Обединеното кралство, Съветът не е доказал участието на жалбоподателя в това разпространение.

197 Жалбоподателят следователно неправилно поддържа, че Съветът е длъжен да предвиди конкретното му изключване от приложното поле на спорния режим.

198 На пето място, що се отнася до напомнения в точка 186 по-горе довод относно плащанията и инвестициите в рамките на Съюза, достатъчно е да се отбележи, че видно от точки 141 и 142 по-горе, спорният режим не е насочен към възпрепятстване на законосъобразната търговия и следователно към забраняване на законосъобразните прехвърляния.

199 С оглед на изложеното настоящото твърдение за нарушение следва да се отхвърли, като поради това следва да се отхвърли и цялото второ основание.

По петото основание за причинените от спорния режим неудобства

200 На първо място, по отношение на принципно причинените от спорния режим неудобства жалбоподателят поддържа, че последният е задължителен за всички, без да предвижда разграничения и без да е насочен към точно определени адресати, тъй като се отнася до целия ирански финансов сектор. В този смисъл споменатият режим е насочен към значително отслабване на иранската икономика, а оттам неизбежно и към увреждане на иранските лица, които нито са свързани с разпространението на ядрени оръжия, нито могат да влияят върху следваната от иранския режим политика. При все това обаче неблагоприятното действие, което той можел да има извън икономическия сектор, като например в хуманитарната област във

връзка с наличността на животоспасяващи лекарства, било явно непропорционално и противоречало на постоянно напомняната от Съюза необходимост от избягване на такива последици.

201 Във връзка с това жалбоподателят добавя, че предвидените от спорния режим изключения са недостатъчни, за да го направят пропорционален, тъй като са крайно ограничени, предоставени са изцяло на преценката на компетентните органи и видно от третото основание, противоречат на изискванията за правна сигурност и за недопускане на произвол.

202 На второ място, по отношение на причинените му неудобства жалбоподателят твърди, че без всякакво съмнение упражняването на правата и свободите му било значително ограничено, тъй като спорният режим в крайна сметка забранявал всякакви прехвърляния на финансови средства между него и Съюза. Тъй като обаче не бил необходим за възпрепятстването на разпространението на ядрени оръжия или на неговото финансиране, спорният режим нито бил мярката, която създава най-малко ограничения, нито минимално засягал правата му, и то при положение че видно от решение Bank Mellat/Съвет, точка 16 по-горе (EU:T:2013:39), жалбоподателят никога не бил подпомагал разпространението на ядрени оръжия.

203 Другите страни оспорват основателността на доводите на жалбоподателя.

204 Съгласно съдебната практика всяка ограничителна мярка от икономическо или финансово естество по дефиниция предполага последици, които могат да засегнат правата на лица, чиято отговорност за положението, довело до приемането на разглежданите мерки, не е установена. Важността на преследваните от спорната правна уредба цели може да обоснове дори значителни отрицателни последици за някои оператори (вж. в този смисъл решение от 9 юли 2009 г., Melli Bank/Съвет, T-246/08 и T-332/08, Сб., EU:T:2009:266, т. 111 и цитираната съдебна практика).

205 Що се отнася до неудобствата, които спорният режим причинява за иранската икономика като цяло, същият действително може да ѝ окаже известно влияние, тъй като подчинява прехвърлянията на съответните финансови средства на допълнителни формалности и прилагането му може да означава забрана на някои прехвърляния. Влиянието му обаче е ограничено в две отношения.

206 От една страна, както се отбелязва в точка 164 по-горе, спорният режим предвижда много допустими с оглед на предназначението си прехвърляния, и по-специално хуманитарни трансакции, прехвърляния, свързани с лични парични преводи, и прехвърляния във връзка с конкретен търговски договор.

207 В това отношение следва да се подчертае, че сред допустимите с оглед на предназначението си хуманитарни трансакции конкретно са посочени и прехвърлянията, свързани със здравеопазване или медицинско оборудване. В този смисъл не може да се приеме, че твърдяният от жалбоподателя недостиг на основни лекарства в Иран е причинен от самия спорен режим.

208 От друга страна, видно от точки 187—199 по-горе, спорният режим не представлява непредвиждащо разграничения и ненасочено към точно определени адресати общо ембарго, тъй като по-специално в съответствие с изискваното в съображение 12 от Решение 2012/635, което прилага, не цели ограничаване на законосъобразната търговия.

209 Освен това, видно от изложения по-долу анализ на третото основание, спорният режим не противоречи на изискванията за правна сигурност и за недопускане на произвол, тъй като при прилагането му компетентните органи действат изцяло по своя преценка.

210 Що се отнася до неудобствата, които жалбоподателят твърди, че търпи, следва да се приеме, че икономическата му дейност като финансова институция може да бъде затруднена от прилагането на подлагащия я на допълнителни формалности спорен режим.

211 С оглед на това, от една страна, жалбоподателят не представя каквито и да било конкретни доказателства за установяване на обхвата на неудобствата, които би могъл да претърпи вследствие на спорния режим.

212 От друга страна, тези неудобства могат да се компенсират от посочените в точки 206—208 по-горе обстоятелства.

213 При тези обстоятелства, като се има предвид първостепенното значение на поддържането на международния мир и сигурност, представляващо крайната цел на насочените към възпрепятстване на разпространението на ядрени оръжия и неговото финансиране мерки, неудобствата, причинени както на иранската икономика като цяло, така и на жалбоподателя, не са несъразмерни на преследваните цели.

214 Поради това четвъртото основание следва да се отхвърли.

По третото основание

215 Жалбоподателят поддържа, че спорният режим нарушава принципите на пропорционалност, правна сигурност, недопускане на произвол, а също и задължението за мотивиране, изискването санкциите да съдържат необходимите правни гаранции и принципа на равно третиране.

216 Първо, той уточнява, че Съветът не е посочил причините, поради които приемането на общи ограничителни мерки е необходимо или подходящо за постигането на преследваната цел.

217 Второ, той твърди, че по естеството си спорният режим не предоставя нито материалните, нито процесуалните правни гаранции, които член 215, параграф 3, ДФЕС предвижда и за които Общият съд приема, че са от съществено значение за защитата на лицата и образуванията, спрямо които са приети ограничителните мерки. Жалбоподателят в частност счита, че като освобождава Съвета от задължението да определя дали налагането на дадена мярка спрямо определена банка е обосновано, необходимо и пропорционално, спорният режим обръща доказателствената тежест. Освен това спорният режим предвиждал прекалено малко изключения от забраната, която налагал.

218 Във връзка с това жалбоподателят добавя, че Общият съд отменил индивидуалните ограничителни мерки спрямо иранските банки, сред които по-специално спадал и той, тъй като предвидените им с член 215, параграф 3 ДФЕС права и правни гаранции били нарушени. Като заменил индивидуалните ограничителни мерки със спорния режим, Съветът не предприел допълнителни мерки за преодоляване на установените от Общия съд нарушения, въпреки че като цяло пагубните последици от спорния режим били аналогични на тези от индивидуалните ограничителни мерки.

219 При тези обстоятелства жалбоподателят счита, че тъй като компетентността на Съвета да приема общи ограничителни мерки, не е по-широка от компетентността му да приема индивидуални мерки, установената в решение Bank Mellat/Съвет, точка 16 по-горе (EU:T:2013:39) незаконосъобразност на наложените му от Съвета индивидуални ограничителни мерки означава, че наложеният от същия спорен режим е незаконосъобразен по отношение на него.

220 Трето, според жалбоподателя спорният режим не отговаря на установените със съдебната практика изисквания за яснота, правна сигурност и недопускане на произвол.

221 Всъщност нямало разпоредба, която да ограничава правото на самостоятелна преценка на националните органи при отказ на дадено прехвърляне, тъй като в релевантните разпоредби се посочвало само за средства, „които биха могли да допринесат“ за разпространението на ядрени оръжия, и за „основателни причини [компетентните национални органи] да решат“, че прехвърлянето „би могло да е в нарушение на която и да е от [предвидените] забрани[…] или задължения[…]“. Така определени, критериите според жалбоподателя били произволни и несигурни.

222 Четвърто, жалбоподателят поддържа, че спорният режим нарушава принципа на равно третиране в две отношения.

223 Всъщност, от една страна, споменатият режим бил дискриминационен, тъй като се отнасял само до иранските банки, при положение че за установените в други държави банки съществувал същият риск да бъдат подведени да подкрепят разпространението на ядрени оръжия. Тъй като Съветът не я обосновал, посочената разлика в третирането представлявала според жалбоподателя дискриминация, основана на гражданството.

224 От друга страна, видно от решение от 1 юни 1999 г., Konle (C-302/97, Rec, EU:C:1999:271, т. 49), без достатъчно точни и ясни критерии задължението за предварително разрешение било дискриминационно.

225 Другите страни оспорват основателността на доводите на жалбоподателя.

226 На първо място, що се отнася до мотивите за приемане на спорния режим, постоянната съдебна практика предвижда, че задължението за мотивиране на увреждащ акт, което е следствие от принципа на зачитане на правото на защита, има за цел, от една страна, да предостави на заинтересованото лице достатъчно данни, за да установи дали актът е обоснован, или евентуално страда от порок, който позволява да се оспори валидността му пред съда на Съюза, и от друга страна, да позволи на последния да упражни контрол за законосъобразността на този акт (вж. решение от 15 ноември 2012 г., Съвет/Bamba, C-417/11 P, Сб., EU:C:2012:718, т. 49 и цитираната съдебна практика).

227 Изискваните от член 296 ДФЕС мотиви трябва по ясен и недвусмислен начин да излагат съображенията на институцията, която е издала акта, така че да дадат възможност на заинтересованото лице да се запознае с основанията за взетите мерки, а на компетентната юрисдикция — да упражни своя контрол (вж. решение Съвет/Bamba, т. 226 по-горе, EU:C:2012:718, т. 50 и цитираната съдебна практика).

228 В случая съображение 12 от Решение 2012/635, към което препраща съображение 7 от обжалвания регламент, предвижда, че „[з]а да се предотврати трансферът на всякакви финансови или други активи или ресурси, които биха могли да допринесат за чувствителни от гледна точка на разпространението ядрени дейности на Иран или за разработването на носители на ядрено оръжие, трансакциите между европейските и иранските банки и финансови институции следва да се забранят, освен ако предварително не са били разрешени от съответната държава членка“.

229 Посочените мотиви са достатъчни за приемането на акт с общо приложение като спорния режим. Всъщност жалбоподателят ги е разбрал и е имал възможност подробно да оспори законосъобразността на спорния режим, по-специално с оглед на твърдяната от него несъвместимост с принципа на пропорционалност. Общият съд също има възможност да осъществи контрол за законосъобразност на спорния режим.

230 При тези обстоятелства първото твърдение за нарушение на жалбоподателя трябва да се отхвърли.

231 На второ място, що се отнася до изискваните съгласно член 215, параграф 3 ДФЕС правни гаранции, доводите на жалбоподателя, свързани със съществуващата според него връзка между незаконосъобразността на индивидуалните ограничителни мерки и спорния режим, не могат да се приемат.

232 Всъщност, както в решение Bank Mellat/Съвет, точка 16 по-горе (EU:T:2013:39), така и в другите посочени от жалбоподателя решения за отмяна на индивидуални ограничителни мерки, наложени на ирански банки, основание за отмяната е липсата на доказателства, че съответното образувание действително отговаря на критериите, които Съветът прилага по отношение на него, както и някои нарушения на признати в рамките на това прилагане процесуални права на споменатото образувание. Както обаче е видно от точки 36 и 105 по-горе, тъй като е мярка с общо приложение, спорният режим по член 1, точка 15 от обжалвания регламент в конкретния случай на жалбоподателя или в случая на някое друго образувание не се основава на прилагането на какъвто и да било критерий, което означава, че той не се прилага по същия начин, както индивидуалните ограничителни мерки.

233 При тези обстоятелства сама по себе си отмяната на индивидуалните ограничителни мерки, наложени на жалбоподателя или на други ирански банки, не влияе върху законосъобразността на спорния режим, още повече че както е посочено в точка 108 по-горе, действието на спорния режим е значително по-ограничено, отколкото това на замразяването на средства.

234 Колкото до гаранциите, за които се твърди, че са приложими по отношение на самия спорен режим, от една страна, видно от точки 98—109 по-горе, в настоящия случай липсва основание за прилагане на съдебната практика, свързана с индивидуалните ограничителни мерки, което означава, че липсва основание по-специално да се изисква от Съвета да доказва действително участие на засегнатите от спорния режим образувания в разпространението на ядрени оръжия. Поради същите причини Съветът не е длъжен да извършва преценка относно посоченото обстоятелство към момента на приемане на спорния режим.

235 Съветът би следвало по-скоро на етапа на приемането на спорния режим да провери неговата пропорционалност и да разгледа въпроса дали приемането му е подходящо и необходимо за постигането на целта за възпрепятстване на разпространението на ядрени оръжия и неговото финансиране и дали причинява несъразмерни неудобства на засегнатите лица и образувания, сред които е и жалбоподателят.

236 Изложеният по-горе анализ на първото, второто и четвъртото основание, в който бе разгледан също и въпросът за обхвата на допустимите с оглед на предназначението си прехвърляния, не разкрива несъвместимост на спорния режим с принципа на пропорционалност.

237 От друга страна, жалбоподателят не излага конкретни доводи относно приложимите за спорния режим процесуални гаранции. Във всички случаи, както бе напомнено в точка 232 по-горе, тъй като е мярка с общо приложение, спорният режим не е основан на индивидуално прилагане на даден критерий към конкретния случай на жалбоподателя или на друго образувание. При тези обстоятелства, за разлика от процедурата по приемане на индивидуални ограничителни мерки, изискваните от член 215, параграф 3 ДФЕС правни гаранции не включват задължение за Съвета да излага конкретни и специфични мотиви за всяко засегнато лице или образувание, задължение да предоставя достъп до преписката или да предоставя възможност на засегнатите лица и образувания за изразяване на становища, както и задължение да взема предвид тези становища.

238 Всъщност при акт с общо приложение като спорния режим съществената процесуална правна гаранция е ефективният съдебен контрол на законосъобразността му.

239 Тази гаранция е осигурена, от една страна, с настоящата жалба и от друга страна, с възможността приетите от органите на държавите членки откази за разрешение за прехвърляния, свързани с лични парични преводи, да бъдат обжалвани пред компетентния национален съд, който може евентуално да постави преюдициален въпрос на Съда на Европейския съюз относно валидността на тълкуването на релевантните разпоредби от Регламент № 267/2012.

240 При тези обстоятелства следва да се заключи, че спорният режим не противоречи на член 215, параграф 3 ДФЕС, което означава, че второто твърдение за нарушение на жалбоподателя трябва да се отхвърли.

241 На трето място, доколкото се отнасят до критерия, предвиден в член 30б, параграф 3, първа алинея от Регламент № 267/2012, доводите на жалбоподателя, свързани с изискванията за яснота, правна сигурност и недопускане на произвол, са недопустими поради изложените в точки 60 и 61 по-горе съображения.

242 Що се отнася до другите аспекти на спорния режим, следва да се отбележи, че принципът на правна сигурност — който е част от общите принципи на общностното право и изисква по-конкретно действието на правните норми да е ясно, точно и предвидимо, по-специално когато те могат да имат неблагоприятни последици за физическите лица и предприятията (решение от 18 ноември 2008 г., Förster, C-158/07, Сб., EU:C:2008:630, т. 67) — действително е приложим към предвидените с този режим ограничителни мерки.

243 В случая обаче член 30, параграф 2 от Регламент № 267/2012, изменен с обжалвания регламент, съдържа ограничително изброяване на хипотезите, при които едно прехвърляне може да бъде разрешено, докато член 30, параграфи 3 и 4 от същия регламент предвижда праговете, над които не се изисква предварително уведомление или разрешение. В този смисъл посочените разпоредби определят достатъчно ясно и точно приложното поле на ограниченията и задълженията, които предвиждат.

244 При тези обстоятелства третото твърдение за нарушение на жалбоподателя трябва да се отхвърли.

245 На четвърто място, що се отнася до твърдението за нарушение на принципа на равно третиране, следва да се напомни, че съгласно съдебна практика принципът на равно третиране е основен принцип на правото и забранява да се третират по различен начин сходни положения или да се третират еднакво различни положения, освен ако такова третиране не е обективно обосновано (решение Bank Melli Iran/Съвет, т. 92 по-горе, EU:T:2009:401, т. 56).

246 От една страна, по отношение на твърдението за дискриминация, основана на гражданството, в точка 171 по-горе бе констатирано, че иранските образувания, и в частност финансовите институции, са изложени на повишен риск от доброволно или несъзнателно въвличане в участие в прехвърляния, които могат да допринесат за разпространението на ядрени оръжия. Това обстоятелство обосновава предвиденото със спорния режим неравно третиране на иранските финансови институции.

247 От друга страна, предвиденото в рамките на спорния режим задължение за предварително разрешение се прилага по отношение на всички надхвърлящи определените прагове прехвърляния между която и да било финансова институция, установена в Иран, и която и да било финансова институция, намираща се в Съюза, независимо от това кои са самите образования. При тези обстоятелства жалбоподателят неправилно твърди, че посоченото задължение е дискриминационно, още повече че както самият той констатира, видно от точка 243 по-горе, разпоредбите, които го предвиждат, са достатъчно ясни и точни.

248 Тази констатация впрочем не може да се обори с цитираното от жалбоподателя решение Konle, точка 224 по-горе (EU:C:1999:271). То всъщност се отнася до система за предварително разрешение за придобиване на поземлени имоти и следователно е постановено с оглед на фактическа обстановка, която съществено се различава от тази по разглеждания случай, което означава, че е ирелевантно.

249 При тези обстоятелства четвъртото твърдение за нарушение трябва да се отхвърли, както следователно трябва да се отхвърли и цялото трето основание.

250 След като всичките ѝ основания са отхвърлени, жалбата също следва да се отхвърли.

По съдебните разноски

251 Съгласно член 134 параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като е загубил делото, жалбоподателят трябва да бъде осъден да заплати съдебните разноски в съответствие с исканията на Съвета.

252 Съгласно член 138, параграф 1 от Процедурния правилник държавите членки и институциите, които са встъпили в делото, понасят направените от тях съдебни разноски. С оглед на това Обединеното кралство и Комисията следва да понесат направените от тях съдебни разноски.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (първи състав)

реши:

1) **Отхвърля жалбата.**

2) **Bank Mellat понася наред с направените от нея съдебни разноски и тези на Съвета на Европейския съюз.**

3) **Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия и Европейската комисия понасят направените от тях съдебни разноски.**

Kanninen Pelikánová
Buttigieg

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 2 юни 2016 година.

Подписи